

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνηος δραχ. 55. Τρίμνηος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 48

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗ ΧΑΣΑΝ

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ περίφημος σουλτάνος Ἀρουν-αλ-Ρασίδ συνήθιζε νὰ βγαίνει ἰνκόνιτο, μαζί μὲ τὸ βεζύρη του, καὶ νὰ κάνει περιπάτους στὴ Βαγδάτῃ, γιὰ νὰ μαθαίνει μόνος του τίς ἐπιθυμίες καὶ τίς γνώμες τοῦ λαοῦ του.

Ἐνα πρωῒ, εἶδαν ἕναν ὄμιλο ἀπὸ κατοίκους, πού εἶχαν μαζευτεῖ μπροστὰ στὸ τζαμί καὶ συζητοῦσαν ζωηρά.

— Πάμε ν' ἀκούσουμε τί λέν' αὐτοὶ ἐκεῖ πέρα, ψιθύρισε ὁ χαλίφης στὸν ὑπουργό του. Κάτι χρήσιμο θὰ μάθουμε.

Πλησίασαν μὲ τρόπο καὶ στάθηκαν ν' ἀκούσουν τίς συνομιλίες.

— Ναι, φίλοι μου, ἔλεγε ἕνας, εἶναι ντροπὴ νὰ καταντήσουμε ἔτσι καὶ νὰ μὴ σεβόμαστε πιά τοὺς νόμους τοῦ Προφήτη. Ὁλος ὁ κόσμος σήμερὰ εἶναι περήφανος, καταφρονεῖ τὴ φτώχεια κι' ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ θησαυρίζει καὶ νὰ γλεντοκοπᾷ. Ἀχ, ἄς ἦμουν ὑπουργός!

— Καὶ τί θάκανες, Ἀλῆ Χασάν, ἂν ἦσουν ὑπουργός;

— Τί θάκανα; Πρῶτα-πρῶτα θάδινα ψωμί νὰ φάν' οἱ δικοί μου, πού πεινοῦν. Θὰ δεχόμουν στὸ παλάτι μου ὅλους τοὺς κουρελήδες καὶ τοὺς δυστυχισμένους, καὶ θὰ τοὺς τιμοῦσα τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ὑπουργούς καὶ τοὺς πλούσιους πραγματευτάδες. Θὰ διόρθωνα τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά φτωχοί. Ἀς ἦμουν μόνο ὑπουργός, ἢ τουλάχιστο βαλῆς!

Ὁ Ἀρουν-Ἀλ-Ρασίδ ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια κι' εἶπε στὸ βεζύρη;

— Ἔτσι μοῦρχειται νὰ τὸν κάμω βαλῆ αὐτὸν τὸ φαφλατά, γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσω. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τὰ κατὰφερνε ὅλ' αὐτά. Πάρ' τον ἀπὸ πίσω, κι' ὅταν φτάσει σπíti του, πές του νάρθει στὸ παλάτι.

Ὁ βεζύρης πῆρε ἀπὸ πίσω τὸν Ἀλῆ Χασάν, κι' ὅταν ἔφτασε στὴ γειτονιά του, ἔμαθε πὼς ἦταν ἕνας φτωχὸς ράφτης.

— Ἀλῆ Χασάν, τοῦ εἶπε καθὼς ἔμπαινε στὸ σπíti του, ὁ σουλτάνος σὲ προστάζει νὰ πᾶς στὸ παλάτι.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ καὶ ποῦ ξέρεις τ' ὄνομά μου; ρώτησε ξαφνισμένος ὁ Ἀλῆ Χασάν.

— Εἶμαι ὁ Μεγάλος Βεζύρης.

Ὁ Ἀλῆ Χασάν ἔσκυψε καὶ προσκύνησε τὸν πρωθυπουργό τοῦ κράτους καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ εἰδοποιήσω τὴ γυναῖκα μου, θὰ βάλω τὰ καλά μου καὶ θὰ πάω ἀμέσως.

Ὁ βεζύρης ἔφυγε κι' ὁ Ἀλῆ Χασάν μπῆκε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του στὸ σπíti.

«Βγῆκε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν πόλιν...» (Σελ. 506, στ. α'.)

— Ἐμπρός, ἐτοίμασε τὰ ρούχα μου, εἶπε στὴ γυναῖκα του, γιὰτὶ ὁ σουλτάνος ἔστειλε καὶ μὲ φώναξε στὸ παλάτι.

— Κάποιο παιγνίδι θέλουν νὰ σοῦ παίξουν, κακομοίρη Ἀλῆ Χασάν! τοῦ εἶπε κείνη, καθὼς τον βοήθησε νὰ ντυθῇ. Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ στὰ σφαγία τοῦ σουλτάνου;

— Δὲν ἔχεις δικιο. Ἦρθε ὁ ἴδιος ὁ Μεγάλος Βεζύρης καὶ μὲ προσκάλεσε.

— Ἐ, τότε, κάποια μεγάλη δυστυχία μάς περιμένει. Κάποιος ἐχθρὸς μας θὰ σὲ κατὰγγειλε καὶ θὰ θέλουν νὰ σὲ κλείσουν στὴ φυλακή.

— Κακὸ δὲν ἔχω κάμει σὲ κανένα

«— Κάποιο παιγνίδι θέλουν νὰ σοῦ παίξουν, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του καθὼς τον βοήθησε νὰ ντυθῇ».
(Σελ. 506, στ. γ'.)

και δὲ φοβοῦμαι. Κι' ἂν μὲ κατηγορήσουν, θ' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου.

Ὡστόσο, φοβόταν ἀπὸ μέσα του ὁ Ἀλῆ-Χασάν καὶ τρέμοντας μπήκε στὸ μεγάλο παλάτι, ἀπ' ὅπου οἱ πιστοὶ περνοῦσαν πάντα μ' εὐλάβεια.

— Ἀλῆ Χασάν, τοῦ εἶπε ὁ χαλίφης ἀπὸ τὸ μεγάλο του θρόνο· ξέρω πῶς εἶσαι πιστὸς καὶ τίμιος μουσουλμάνος κι' ὅλος ὁ κόσμος ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετή σου. Σὲ διορίζω λοιπὸν βαλῆ τῆς Βαγδάτης καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διοικήσῃς τὴν πρωτεύουσα αὐτὴ τοῦ βασιλείου μου ὅπως ξέρεις, καὶ νὰ ἐφαρμόσῃς τὰ μεγάλα σχέδιά σου.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Χασάν ἔχασε τὴ λαλιά του ἀπὸ τὴν ἐκπληξή καὶ δὲν ἤξερε τί νὰποκριθῇ. Ὁ σουλτάνος ὅμως συνέχισε:

— Ὁ Μεγάλος Βεζύρης θὰ σὲ ἐγκαταστήσει ἀπὸ σήμερα κιόλας στὴ νέα σου θέση. Πηγαίνετε.

Ὁ βεζύρης πῆγε τὸν Ἀλῆ Χασάν στὸ μέγαρο τοῦ βαλῆ, —στὴ νομαρχία νὰ ποῦμε, —τὸν παρυσίασε στοὺς ὑπαλλήλους καὶ στοὺς δικαστές, τοῦδωσε μερικὲς συμβουλὲς κι' ἔφυγε.

«Τέτοιες ιδιοτροπίες τοῦ σουλτάνου εἶναι συχνές, συλλογίστηκε ὁ Ἀλῆ-Χασάν. Κι' ἄλλοτε ἔχει διορίσει ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ σὲ ἀνώτερες θέσεις. Ἄς εὐχαριστήσω τὸν Προφήτη ποὺ ἔχουν τυχερὸς νὰ διαλέξῃ ἐμένα, καὶ ἄς κοιτάξω νὰ κρατήσω τὴ θέση ποὺ μοῦ πρέπει!»

Ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκε στὸ παλάτι του, ὁ Χασάν δὲν ἄργησε νὰ μεταμορφωθῇ ἀπὸ τὴν περηφάνεια καὶ τὴ φιλοδοξία. «Ποιὸς ξέρει, συλλογίστηκε. Ἵσως μιά μέρα νὰ γίνω καὶ Μεγάλος Βεζύρης!» Ἀγόρασ' ἓνα λαμπρὸ ἄλογο, ἔβαλε πλούσια φορεσιὰ καὶ βγήκε γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν πόλη μαζί μὲ τὴν πολυἀριθμὴ συνοδεία του.

Ἐξω ἀπὸ τὸ τζαμί ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε νὰ λέει: «Ἄς ἔχουν ὑπουργός!» Τὸν πλησίασε δειλὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀλῆ Χασάν, χαίρουμαι ποὺ σὲ βλέπω!

Ὁ βαλῆς γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε στοὺς ἀκολουθοῦσους του νὰ διώχνουν τοὺς ἐνοχλητικὸς ποὺ τὸν πλησίαζαν. Οἱ παλιοὶ του φίλοι τῷμαθαν κι' ἀγανάχτησαν πολὺ μὲ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ ἀλαζονεία του.

Πῶ πολὺ ὅμως θύμωσαν ὅταν ἔμαθαν κάτι ἄλλο: Μιά μέρα, ἓνας φτωχὸς παρυσιαστὴς στὴ νομαρχία. Οἱ φρουροὶ τὸν ἐδιώξαν ἀσπλαχνά.

— Ἀφήστε με νὰ μπῶ, εἶπε· θέλω νὰ ἰδῶ τὸ βαλῆ, ποὺ εἶναι ἀνιψιὸς μου. Ἐγὼ τὸν ἀνάστησα καὶ τὸν ἔθρεψα, ὅταν εἶχε μείνει ὀρφανός.

Οἱ στρατιῶτες τὸν πῆραν γιὰ τρελλό.

Τοὺς τρελλοὺς ὅμως τοὺς σέβονται πολὺ οἱ πιστοὶ μουσουλμάνοι, γι' αὐτὸ ἔστειλαν ἀγγελιαφόρο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ βαλῆ, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἔλεγε πῶς ἦταν θεὸς του, ἤθελε νὰ τὸν ἰδεῖ.

— Νὰ τὸν διώξετε! πρόσταξε ὁ σκληρὸς Χασάν. Κάποιος κακοῦργος εἶναι καὶ θέλει νὰ μὲ πλησιάσει μὲ τρόπο γιὰ νὰ μὲ σκοτώσει.

Κι' ἔτσι ὁ γέρος θεὸς διώχτηκε καὶ διηγῆθηκε παντοῦ τὴ σκληρὴ διαγωγή τοῦ ἀνιψιοῦ του.

Ἡ κακὴ φήμη τοῦ Ἀλῆ Χασάν ἀπλωνόταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ τώρα μάλιστα ἔλεγαν πῶς ἐγδυνε τὸ λαὸ καὶ μάζευε χρήματα, γιὰτὶ φοβόταν μήπως ἔχανε γρήγορα τὴ θέση του.

Ὁ Μεγάλος Βεζύρης τὰμαθε κι' αὐτὸς καὶ τὰ εἶπε στὸν Ἀρούν.

— Ἄς περιμένουμε λίγο. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου, εἶπε ὁ σουλτάνος.

Ὁ βαλῆς ἐδίκαζε σὺν ἀνώτερος δικαστῆς τίς ὑποθέσεις ποὺ εἶχαν δικάσει οἱ κατήδες, δηλαδὴ οἱ εἰρηνοδίκες. Μιά μέρα, παρουσιάστηκε στὴ συνεδρίαση ἓνας γέρος σκυφτὸς κι' ἀσπρομάλλης. — Τί θέλεις; τ' ἤρξε; τὸν ρώτησε ὁ βαλῆς.

— Εἶμαι ἀθῶος καὶ ζητῶ τὸ δίκιο μου.

— Δὲν εἶσαι ἀθῶος! Ἐκλεψες! φώναξε ὁ βαλῆς χωρὶς νὰ δώσει καμμιὰ προσοχὴ στὴν ὑπόθεσή.

— Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ κλεψιά. Μὲ κατηγοροῦν πῶς χτύπησα ἄνθρωπο. Μὰ ἐκεῖνος μὲ χτύπησε κι' ἐγὼ ὑπερασπίστηκα μονάχα τὴ ζωὴ μου. Καὶ τώρα μὲ βάζουν φυλακὴ.

— Ὡστε λὲς πῶς ἔκαμε λάθος ὁ κατῆς; Εἶσαι ψεύτης!

— Μὰ δὲν καταλάβατε τί θέλω νὰ πῶ...

— Σιωπὴ! Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μιλάς ἔτσι!

— Μὰ...

— Σιωπὴ εἶπα! Θὰ σὲ στείλω στὴν κρεμάλα!

— Τοῦλάχιστο διαβάστε τὴν ἀπόφασή τοῦ κατῆ, κι' ἂν ἔχω ἄδικο...

— Εἶσαι αὐθάδης! Πιάστε τον καὶ μαστιγώστε τον!

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ οἱ στρατιῶτες ἐτοιμαζόνταν νὰ τὸν πιάσουν, ὁ γέρος βγάξε τὴν ψεύτικη γενειάδα του, πετᾷ τὰ κουρελιάρικα ρούχα του, καὶ τότε ὁ κόσμος βλέπει τὸν Ἀρούν-ἄλ-Ρασίδ, ποὺ τὸν ἤξεραν ὅλοι. Στρατιῶτες καὶ λαὸς πέφτουν καὶ προσκυνοῦν.

— Ὡστε ἔτσι κρίνεις τὸ δίκιο τοῦ κόσμου! εἶπε ὁ σουλτάνος. Οὔτε καταδέχεσαι νὰκούσῃς τὰ παράπονα τοῦ λαοῦ καὶ μαστιγώνεις τὸν φτωχὸ ἂν λάβει τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλήσῃ; Καλὰ λοιπὸν! Σὲ παύω καὶ προστάζω νὰ σὲ πᾶνε στὴ φυλακὴ, γιὰ νὰ τιμωρηθῇ ὅπως τὸ ἀξίζει ἡ ἀλαζονεία σου.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΑΙΔΟΥΛΑ

Γραμμένο ἀπὸ λεύκωμα τῆς μικρῆς Μιράντας Γ. Οἰκονομίδου

Σὲ περβολάκι μυριστὸ μὰ ὀλάνθιστη παιδοῦλα παρακαλοῦσε κι' ἔλεγε μὲ τὴ γλυκεῖα φρονιούλα:

«Θέ μου, καὶ νᾶταν βολετὸ νὰ γίνω πεταλούδα, κι' ὅπου σταθῶ νὰ στρώνονται μετὰξιά καὶ βελούδα.

Καὶ νὰ περῶ σὺν πούπουλο στοῦ κόσμου τὸ γιορτάσι, σὺν προσευχῇ ποὺ λέγεται μπροστὰ σὲ εἰκονοστάσι.

Ἡ νᾶταν, λέει, καὶ νὰ γενῶ βιολάκι στὸ φεγγάρι, χορδὲς ἀπ' τὰ μαλλάκια μου νὰγγίξῃ τὸ δοξάρι.

Νὰ τραγουδῶ, κι' ὀλονυχτὶς νὰ φτάνουνε σὲ μένα τὰ ὄνειρα, νὰ μὲ φιλοῦν μὲ χεῖλῃ μαγεμένα.

Μὰ σὰ δὲν εἶναι βολετὸ, πολὺ παρακαλῶ σας, λουλούδια, νὰ μὲ πάρετε καὶ μένα σύντροφό σας.»

Ἔτσι μιλοῦσε κι' ἔσταζε τὸ δάκρυ ἀπ' τὴν καρδιά της, καὶ πλήθαιναν τὰ γίασματὰ στὴν πλουμιστὴ ποδιά της,

Χωρὶς νὰ ξέρῃ ἡ ὀλάνθιστη πῶς ἦταν ὀπελούδα, βιολάκι, πούπουλο, ὄνειρο, ἀνθὸς καὶ πεταλούδα!

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΘΕΑΤΡΟ

Ἦθελα νᾶξερα' τόσο καλοὶ ἄνθρωποι ἦταν ἀλήθεια οἱ παλιοὶ ἐκεῖνοι φίλοι τοῦ σπιτιοῦ μας. — Μαργαράτοι, Φιλωτίδες, Κονιτόπουλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες; — ἢ μήπως, σὰ μακρυνὲς θύμησες τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. τοὺς ξαναδύναμι σήμερα μὲ φωτοστέφανο;... Μὰ ὄχι, ὄχι. Ἦταν ἀλήθεια καλοὶ ἄνθρωποι. Τέτοιοι, ποὺ πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν βρίσκουν καὶ τὰ σημερινὰ παιδιὰ ἀνάμεσα στοὺς πατρικούς τους φίλους. Τὸ συμπεραίνω, ὅχι μόνο γιὰτὸ ὅς ὁ κόσμος μπορεῖ νᾶλλάξε στὸ χειρότερο κι' οἱ ἄνθρωποι νᾶγίναν πιδ ἐγωιστῆς, πιδ ἀδιάφοροι· παρὰ καὶ γιὰτὶ ὑπῆρχαν κι' ἀπὸ τότε, κοντὰ σ' αὐτοὺς ποὺ μοῦ φαινόταν τόσο καλοὶ, καὶ κάποιοι ἄλλοι, φίλοι τοῦ σπιτιοῦ μας ἐπίσης, ποὺ δὲν μοῦ γεννοῦσαν καμμιὰ συμπάθεια, καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Τὰ παιδιὰ δὲν γελιοῦνται τόσο εὐκολα: ἔχουν ἐνστικτοὺς σὺν τὰ ζῶα. Γιὰ ν' ἀγαπῶ τόσο ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ξεχωρίζω ἀπ' τοὺς δικούς μου, θὰ πῇ πῶς σὰ δικοὶ μου μ' ἀγαποῦσαν κι' αὐτοί. Καὶ γιὰ νὰ μ' ἀγαποῦν τόσο, θὰ πῇ πῶς ἦταν καλοὶ. Γιὰ ἓνα τουλάχιστο, τὸ Νιόνιο τὸν Κατσαῖτη, κόβω τὸ κεφάλι μου: ἀπὸ πολλὰ

χρόνια πεθαμένος. ὁ Νιόνιος ὁ Κατσαῖτης θὰ βρίσκεται τώρα στὸν Παράδεισο!

Σ' ἓνα καντοῦνι τῆς γειτονιάς μας, ἀντικρὸ στὸν Ἀγ. Γ. ἄννη τοῦ Λογοθέτη, ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχε τὸ μαγαζί του: καπνοπουλεῖο καὶ ρακοπουλεῖο μὲ λαμπίκο. (Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἦταν πολὺ συνειθισμένος τότε στὴ Ζάκυνθο: ὅλοι ὅσοι ἔκαναν σπέρτα, πουλοῦσαν καὶ καπνὰ). Ἐναν καιρὸ, τὰ βράδια, ὁ πατέρας μου, ποὺ ἔκλεινε νωρίτερα τὸ μαγαζί του, περνοῦσε πρῶτα ἀπ' τὸ σπετσαρεῖο τοῦ φίλου του τοῦ Μάργαρη. Ἐπειτα καταστάλαζε στὸ καπνοπουλεῖο τοῦ φίλου του Κατσαῖτη. Ἐκεῖ πετιόμουν καμμιὰ φορὰ κι' ἐγὼ κι' ἀφοῦ καθόμασσε λίγο καὶ μιλοῦσαμε... γιὰ τὰ μαθήματά μου, — ποτὲ οἱ μεγάλοι δὲν ἔκαναν μπροστὰ μου κουβέντες δικές τους, — ἔπιανα τὸν πατέρα μου ἀπ' τὸ χέρι καὶ γυρίζαμε σπιτί.

Ἐνα βράδυ, ποὺ εἶχα πάει, ὁ πατέρας μου εἶπε τοῦ Κατσαῖτη ποὺ μὲ χάριδεσε:

— Νιόνιο, τοῦτος ὁ κατεργάρης μοῦ γυρεύει θέατρο! Μὰ εἶναι τὸ θέατρο γιὰ παιδιὰ; Καὶ ποιὸς νὰ τὸν πᾶχ;

— Ἀλήθεια; ἔκαμε ὁ Κατσαῖτης κοιτάζοντάς με στὰ μάτια. Θέλεις νὰ ἰδῇς ὅπερα;

— Naί, εἶπα θαρρετὰ. Ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολειοῦ μου ἔχουν πάει. Καὶ μοῦ λένε ἓνα σωρὸ πράγματα. Ἐγὼ... ζηλεύω.

Χαμογέλασε ὁ Κατσαῖτης καὶ γύρισε στὸν πατέρα μου.

— Τὸ καίμενο ἔχει δίκιο... Πρέπει νὰ τὸν στείλῃς καμμιὰ φορὰ...

— Μὰ μὲ ποῖν; Ἐγὼ δὲν πᾶω σὲ θέατρα. Καὶ μὲ ξένον δὲν ἐμπιστεύομαι τὸ παιδί...

— Μὰ... ἄσε νὰ ἰδοῦμε... Μπορεῖ, κανένα βράδυ, νὰ πᾶω γι' ἀγάπη τοῦ ἐγώ.

— Ἀ, μάλιστα! ἂν εἶναι νὰ πᾶς ἐσύ, πᾶρ' τον!

— Καλὰ λοιπὸν, θὰ τὸν πάρω.

Πρέπει νὰ ξέρετε τώρα, πῶς αὐτὸς ὁ Νιόνιος ὁ Κατσαῖτης ἦταν ἓνας πολὺ ὁμορφος ἄντρας: καλοθεμένος, ροδοκόκκινος, σγουρομάλλης, μὲ καστανὰ γένεια καὶ μὲ τὰ πιδ γλυκά, τὰ πιδ γελαστὰ μάτια τοῦ κόσμου. Φυσικά, ἡ φυσιογνωμία του μοῦ φαινόταν ἀκόμα πιδ ἀγγελικὴ ὅταν μὲ χάριδεσε μὲ τὸ πατρικό του γέλιο, ὅταν μὲ φίλευε καμμιὰ σουμάδα ποὺ τὴν ἀρωμάτιζε μὲ ροδόλι-τριαντάφυλλο, ἢ μοῦ ἔδινε, γιὰ νὰ κάνω μελάνι, ἀπ' τίς μύριες ἀνελίνες ποὺ εἶχε γιὰ νὰ χρωματίζῃ τὰ ποτὰ του. Ἀλλὰ ποτὲ, ποτὲ δὲ μοῦ φάνηκε πιδ ὁμορφος, πιδ γλυκός, πιδ ἀγγελικός, ὅσο τὴν ὥρα ἐκεῖνη ποὺ ὑποστήριξε τὸ αἷτημά μου καὶ προσφέρθηκε νὰ μοῦ τὸ πραγματοποιήσῃ.

Ἡ ἰταλικὴ ἐκεῖνη κομπανία ἦταν ἡ πρώτη ποὺ ἐρχόταν στὴ Ζάκυνθο ἀφ' ὅτου εἶχ' ἀρχίσει κι' ἐγὼ νὰ καταλαβαίνω τὸν κόσμο. Τὶς προηγούμενες δὲν τίς θυμόμουν, δὲν τίς εἶχα πάρει χαμπάρι. Αὐτὴν ὅμως, ὦ! ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ! Ἦμουν «μεγάλος» πιά, πῆγαινα στὴν Ἀ' τοῦ Γυμνασίου καί, περνώντας κάθε μέρα ἀπ' τὸ πλάτωμα τῶν Ἀγίων Σαράντα, ἀπ' τὸ Γιοφύρι, ἀπ' τὴν Πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ, ἀπ' τὸ Θέατρο τὸ Ἰδιο, — ἓνα μεγάλο, κίτρινο, χαριτωμένο, ὀλοκαίνουργο τότε χτίριο, — ἔδλεπα παντοῦ τὰ προγράμματα καὶ μποροῦσα νὰ τὰ διαβάξω. Ἦταν καμωμένα μὲ τὸ χέρι, μὲ ὁμορφα γράμματα σὺν τοῦ τύπου,

κόκκινα, γαλάζια, πράσινα, καὶ σὲ δυὸ γλώσσες συνταγμένα: ἰταλικά καὶ ἑλληνικά... ἑλληνικότερα!

Πρῶτα ὁ τίτλος: Un ballo in maschera = Χορὸς Μετημφισμένηων. La forza del destino = Ἡ ἰσχὺς τοῦ πεπρωμένου, καὶ καθεξῆς. Ἀπὸ κάτω ὁ χαρακτηρισμὸς ἀκριβέστατος: opera, operetta, operabuffa ἔπειτα τὸνομα τοῦ μαέστρου μὲ μεγάλα γράμματα: Verdi, Donizetti, Petrela καὶ τέλος τὸ στερεότυπο: Ὥρα 9 μ. μ. (Ἀλίμονο! τὸ πανηγύρι ἄρχιζε τὴν ὥρὰ ποὺ ἐγὼ συνήθως ἔπεφτα νὰ κοιμηθῶ...)

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΠΙΡΤΟ ΜΟΝΑΧΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5.

Ἔτσι, ὡς νὰ φτάσῃ στὴν αὐλὴ τῆς κυρὰ-Γιάνναινας, τὸ κρέας ἐκεῖνο εἶχε καταντήσῃ ἓνα πράγμα ἀγνωρίστο, βρώμικο, ἐλεεινόν.

— Τ' εἶν' αὐτό; φώναξε ἡ μητέρα καθὼς τὸ εἶδε.

— Τὸ κρέας! ἀποκριθῆκε θριαμβευτικά ὁ Ἀκσιμιάς. Καλὰ μοῦ εἶπες νὰ

τὸ δέσω μὲ σκοινὶ καὶ νὰ τὸ τραβήξω. Τὸφερα χωρὶς νὰ κουρασθῶ καὶ νὰ ἰδρῶσω καθόλου!

— Ἐγὼ; ἔκαμε μᾶτελπισία ἡ κυρὰ-Γιάνναινα· ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ δέσῃς καὶ νὰ τραβήξῃς τὸ κρέας!.. Μὰ νομίζεις πῶς ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ῥόδες τοῦ κάθρου; Αὐτό, παιδάκι μου, μποροῦσες νὰ τὸ κόψῃς σὲ δυὸ, νὰ πᾶρῃς μὲ τὸ ἓνα σου χεῖρ τὸ ἓνα κομμάτι, μὲ τὸ ἄλλο σου τὸ ἄλλο, καὶ νὰ τὰ φέρῃς μιά χαρά!

Ὁ Ἀκσιμιάς ἄνοιξε τὸ στόμα του διάπλατο.

— Ἀ! ἔκαμε· πάλι δὲ μοῦκοψε τὸ ξερὸ μου! Εἶδες ἐκεῖ; Ἐννοία σου ὅμως, καὶ τώρα ποῦ τὸ ξέρω, ἔτσι θὰ κάνω πάντα.

Σ' αὐτὸ ἡ κυρὰ-Γιάνναινα δὲν ἀποκρίθηκε. Φουρκισμένη, πῆρε τὸ κρέας νὰ τὸ πλύνῃ, νὰ τὸ καθαρίσῃ ἀπὸ τίς λάσπες ποὺ τὸ εἶχαν τυλίξει κι' ἀπὸ τὰ πετραδάκια ποὺ εἶχαν κολλήσῃ ἀπάνω του. Καὶ καθὼς τὸπλενε, μουρμουροῦσε:

— Ἰδὲς, ἰδὲς χάλια!.. Καλέ, γιὰ νὰ καθαρίσῃ αὐτό, ἔπρεπε νὰ τὸ βάλλω στὴ μπουγάδα!.. Ἐξυπνο παιδί ὁ Ἀκσιμιάς μου, μόνο ποὺ δὲν καταλαβαίνει τὰ πιδ εὐκολὰ πράγματα!..

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Υπάρχει κάποιος που σε διαβάζει αυτή τη στιγμή, και σε κρίνει... Ποιος να είναι άραγε αυτός ο κάποιος; Ήθελα να τον ξέρω... Και για την κακή μου τύχη, έμελλε να τον μάθω σε λίγο...

Την άλλη μέρα, καθώς έτρωγα στο γαλατάδικο, πλάι στο φοβερό φιλόσοφο, έρμα μέσα ο Ζάκ λαχανιασμένος και με τραβάει έξω:

— Μεγάλη είδηση! μου λέει. Απόψε, στίς έφτά, φεύγω μαζί με το μαρκήσιο Πάμε στη Νίκαια να ιδούμε την αδερφή του, που είναι έτοιμοθάνατη. Ίσως θα μείνουμε κάμποσον καιρό, αλλά μη σε άνησυχεί αυτό. Ο μαρκήσιος μου διπλασιάζει το μισθό αυτόν τον καιρό και θα μπορώ να σου στέλνω ένα κατό φράγκα το μήνα... Μπά! τί έπαθες; Έλα τώρα, Δανιήλ, άσε τα παιδιάτικα και πήγαινε ν' αποτελειώσεις το φαί σου με την ήσυχία σου... Έγώ θα πεταχτώ ναποκαιρητήσω τον Πιερότ, να τα κανονίσω με τον τυπογράφο και να πάω μερικά αντίτυπα στίς έφημερίδες. Δεν εύκαιρō ούτε λεπτό... Περιμένε με στο δωμάτιο στίς πέντε.

Τόν κοίταξα που έφευγε βιαστικός, κι όταν τον έχασα απ' τα μάτια μου, γύρισα μέσα για να τελειώσω το φαγητό μου. Αλλά, Θεέ μου, πώς να πάει μέσα μου φαγητό, όταν συλλογιζόμουν ότι απόψε, σε λίγο, ή μητέρα μου ο Ζάκ θαφευγε και θα μ' άφινε μόνο στο απέραντο Παρίσι; Ούτε το βιβλίο μου, ούτε ή ανάμνηση της Καμίλλης ήταν άρκετά για να με παρηγορήσουν. Σε λίγο θάμουν μόνος, κύριος του έαυτού μου κι υπεύθυνος για όλες μου τις πράξεις!

Την ώρα που είπαμε, ο Ζάκ ήρθε στο δωμάτιο και προσποιήθηκε τον εύθυμο, αν και ήταν το ίδιο κι αυτός συγκινημένος. Ίσαμε την τελευταία στιγμή μουδειξε τη μεγάλη του καρδιά και την αγάπη που μου είχε. Δέ συλλογιζόταν άλλο τίποτα, παρά το πώς να εξασφαλισθώ και να καλοπεράσω. Και κάνοντας τάχα πώς συγύριζε το μπαούλο του, ταχτοποιούσε τα ρούχα τα δικά μου.

— Κοίταξε δώ, Δανιήλ! Σ' αυτή τη γωνιά είναι τα πουκάμισά σου... δίπλα είναι τα μαντήλια σου, και αποπίσω οι γραβάτες...

— Καλά, καλά, Ζάκ, θα τα βρω όλ' αυτά. Κοίταξε τώρα το μπαούλο σου, να μην ξεχάσης τίποτα.

Αφού τελείωσε τις δουλειές του όλες, στείλαμε και φέραμε έν' άμάξι, και ξε-

κινήσαμε για το σταθμό. Στο δρόμο, ο Ζάκ μουκανε συστάσεις και μουδινε συμβουλές κάθε λογής:

— Να μου γράφεις συχνά... Να μου στείλεις όλα τ' άρθρα, που θα γράψουν για το βιβλίο σου. Θα τα ράψω όλα μαζί και θα τα καρτονάρω, όπως έκανα άλλους, θυμάσαι; Θα είναι, να πούμε, ή «Χρυσή Βίβλος» της οικογενείας Έσσέ... Αλήθεια, νάχεις το νου σου, όταν έρθει ή πλύστρα, να της δώσεις τα ρούχα σου. Ξέρεις, έρχεται κάθε Τρίτη... Πρόσεχε, Δανιήλ, να μη σε θαμπώσει ή δόξα κι' ή επιτυχία. Γιατί θα χει μεγάλη επιτυχία το βιβλίο σου, κι' ή επιτυχία στο Παρίσι είναι επικίνδυνο πράγμα. Εύτυχος ο Πιερότ κι' ή Καμίλλη θα σε φυλάν απ' όλους τους πειρασμούς... Προπάντων, Δανιήλ, θα σου ζητήσω αυτή τη χάρη, να πηγαίνεις συχνά να τους βλέπεις, και νάχεις το νου σου, να μη την πικραίνεις την καίμενη την Καμίλλη...

Φτάσαμε στο σταθμό, όπου περίμενε κι' ο μαρκήσιος. Ένα κοντό γεροντάκι που σεργιανούσε αγυπόμονα πάνω κάτω στην αθούσα της αναμονής.

— Έμπρός, πήγαινε τώρα, γεια σου! μου είπε ο Ζάκ.

Μ' άγκάλιασε σφιχτά, με φίλησε τρεις-τέσσερες φορές, κι' έτρεξε στο μαρκήσιο με το καπέλλο στο χέρι.

Καθώς έφυγε και τον έχασα, με κυρίεψε ένα συναίσθημα μοναδικό.

Μου φάνηκε πως ξαφνικά έγιναν πιδ μικρός, πιδ παιδί, πιδ Πιτσιρίκος από πρώτα, όταν ο αδελφός που έφευγε, να μουπερνε το μεδούλι μέσα από τα κόκαλά μου και τα νεύρα μου μέσα απ' το κορμί μου, και να μ' άφινε χωρίς τόλη, χωρίς δύναμη, χωρίς άέρα. Οι άνθρωποι που με τριγύριζαν, μου προξενούσαν φόβο...

Σουρούπωνε. Σιγά-σιγά, ο Πιτσιρίκος γύριζε στο καμπαναριό. Θα προτιμούσε να μείνει έξω και να ξενοχτίσει, παρά να βρεθεί μόνος του στο άδειαν έκεينو δωμάτιο. Ωστόσο έπρεπε να γυρίσει.

Καθώς περνούσε απ' την ξώπορτα, ο θυρωρός του φώναξε:

— Κύριε Έσσέ, ένα γράμμα!

Ήταν ένας φάκελλος πολυτελείας, έλαφρά άρωματισμένος. Γράψιμο λεπτό, σά γυναικειό... Τίνος να ήταν άραγε; Τ' άνοιξε γρήγορα και το διάβασα στη σκάλα, στο φως του γκαζιού:

«Κύριε γείτονά μου,

»Το βιβλίο σας βρίσκεται από χθές πάνω στο γραφείο μου. Είμαι καλλιτέχνης και τα ποιήματά μ' άρέσουν πολύ.

Ήθελα όμως μιάν ιδιόχειρη άφιέρωση του ποιητή. Αν θέλετε, έλάτε άπόψε να μου γράψετε μιάν άφιέρωση και να πάρουμε και το τσάι μαζί. Θα βρήτε συναδέλφους, καλλιτέχνες και φίλους.

Ίρμα Μπορέλ.

Και πιδ κάτω:

«Η κυρία του πρώτου πατώματος».

Η κυρία του πρώτου! Ο Πιτσιρίκος θυμήθηκε την κυρία αυτή, που τη συναντούσε καμμιά φορά στη σκάλα, να περνά άγέρωχη, ώραία, εύδιαστη και μεγαλόπρεπη, κι' αίσθάνθηκε άληθινή περηφάνεια, που ένα τέτοιο πρόσωπο είχε άγοράσει τα ποιήματά του.

Στάθηκε λιγάκι εκεί στη μέση της σκάλας και σκέφθηκε αν έπρεπε να μπει στο πρώτο πάτωμα ή να τραβήξει για τη σοφίτα του. Τότε ήρθαν στο νου του τα λόγια του Ζάκ: «Μη θαμπωθείς και μην παρασυρθείς από την επιτυχία!» Ένα κρυφό προαίσθημα του έλεγε, ότι δεν έπρεπε να πάει. Έβαλε λοιπόν το γράμμα στην τσέπη και προχώρησε ίσια στο δωμάτιό του, λέγοντας στον έαυτό του:

— Δεν πάω πουθενά!

Γ.

Η γνωριμία της κυρίας Ίρμας

Είναι περιττό τώρα να σάς πω, ότι ύστερα από πέντε λεπτά ξέχασε την άπόφασή του κι' ή ματαιοδοξία έσπρωξε τον Πιτσιρίκο να πλησιάσει τους ανθρώπους που τον θαύμαζαν.

Του άνοιξε την πόρτα ο Άσπρος Κούκος.

Πέρασε δυο-τρία σαλονάκια στολισμένα επίδειχτικά, και στάθηκε μπροστά σε μιá κλειστή πόρτα απ' όπου άκούγονταν φωνές παράξενες και σε διάφορους τόνους.

Η άραπίνα χτύπησε και, χωρίς να περιμένει άπάντηση, έμπασε μέσα τον Πιτσιρίκο.

Η κυρία Ίρμα Μπορέλ ήταν μόνη στο πλούσιο σαλονάκι της, και βηματίζε πάνω-κάτω άπαγγέλλοντας δυνατά κάποιον ποίημα. Φορούσε ένα λουσάτο θαλασσί φόρεμα και φαινόταν πολύ λευκή και πολύ ώραία. Στόνα χέρι κρατούσε σά στίλετο ένα χαρτοκόφτη κοκκαλένιο, και σ' άλλο ένα βιβλίο άνοιχτό.

Ο Πιτσιρίκος στάθηκε θαμπωμένος από τη μεγαλοπρέπεια της κυρίας Ίρμας και θαύμαζε τα ώραία της φορέματα και τα δλόχρυσά μαλλιά της.

Έκείνη, όταν είδε το φίλο μας, σταμάτησε άμέσως την άπαγγελία της. Πέταξε σ' ένα ντιβάνι το χαρτοκόφτη και το βιβλίο, κι' έδωσε στον Πιτσιρίκο το χέρι για να τον χαιρετήσει.

— Καλημέρα, γείτονά μου! του είπε μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο. Με βρίσκετε άπάνω στίς άσκήσεις της άπαγγελίας μου. Έξασκώμαι, ξέρετε, στη δραματική τέχνη κι' αυτή τη στιγμή μάθαινα το ρόλο της Κλυταιμνήστρας. Είναι ω-

ραίος, πολύ ώραίος ρόλος! και μου πάει! Κάθισαν σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισε ή συνομιλία.

— Όταν, άσχολείσθε με τη δραματική τέχνη, κυρία; είπε δειλά-δειλά ο Πιτσιρίκος.

— Α, ναί! είναι, ξέρετε, ή μανία μου. Άσχολούμαι και με τη μουσική και λιγάκι με τη γλυπτική... Άλλά στη δραματική μου φαίνεται πως θάχω μεγάλη επιτυχία. Ξέρετε, θά ντεπουτάρω στο Γαλλικό Θέατρο...

Τη στιγμή αυτή, ένα μεγάλο πουλί με κίτρινο λοφίο πέταξε και κάθισε πάνω στα κατσαρά μαλλιά της κυρίας Ίρμας.

— Μη φοβάστε, είπε γελώντας, είναι το πουλί μου που τ'όφερα από ένα ταξίδι μου στα μεσημερινά...

Πήρε το πουλί στα χέρια της, το χάιδεψε, τούπε δυο-τρεις λέξεις ισπανικές και έδωσε να κάτσει σ' ένα στύλο, σε μιá γωνιά του σαλονιού. Ο Πιτσιρίκος ήταν κατσαστισμένος. Η άραπίνα, το κίτρινο πουλί, τα ισπανικά, το Γαλλικό Θέατρο, όλ' αυτά του είχαν θολώσει το μυαλό και δεν μπορούσε να καταλάβει με τί είδους άνθρωπο είχε να κάμει.

Του είπε ύστερα, ότι είχε διαβάσει πολλές φορές την ποιητική συλλογή του κι' ότι ήξερε όλόκληρες σελίδες άπό τον Πιτσιρίκο να πλησιάσει τους ανθρώπους που τον θαύμαζαν.

Η κυρία τον ρώτησε από που ήταν, τί ηλικία είχε κι' όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του. Ο άμαθος Πιτσιρίκος, άπάνω στον ένθουσιασμό του, διηγήθηκε στη γειτόνισά του με το νι και με το σίγμα όλη την ιστορία της οικογενείας Έσσέ, χωρίς να κρύψει τίποτα.

Απάνω στην κουβέντα τους, κάποιος μπήκε στο σαλόνι. Ήταν ένας γέρος γλύπτης με μακριά άσπρα μαλλιά, που είχε δώσει μαθήματα στην κυρία, την εποχή που μάθαινε γλυπτική.

Η κυρία σύστησε τον Πιτσιρίκο κι' είπε μερικά καλά λόγια για το ποιητικό του ταλέντο.

Σχεδόν άμέσως, ή άραπίνα έμπασε κι' άλλον επισκέπτη. Ήταν ο μεγάλος ποιητής Μπαγκαδάτ, που τον είχε γνωρίσει ο Πιτσιρίκος στο έστιατόριο. Πήγε ίσια στην κυρία Ίρμα και της έδωσε ένα βιβλίο.

— Πάρτε το πίσω! είπε. Αυτό δεν είναι ποιήματα, είναι άνοησίες!

Η κυρία τούκοψε την κουβέντα μ' ένα επιτακτικό νόημα. Έκείνος κατάλαβε πως ήταν παρών ο ποιητής που είχε γράψει τις «άνοησίες» και βρέθηκε σε κάποια άμηχανία...

Εύτυχως, εκείνη τη στιγμή μπήκε και τρίτος επισκέπτης κι' ή θέση του διευκολύνθηκε. Ήταν ο δάσκαλος της άπαγ-

γέλιας, ένας χλωμός καμπουράκης, με πυρρή περούκα. Εύθυς μόλις μπήκε, ή κυρία Ίρμα τον ρώτησε δυνατά:

— Είδατε την Έβραία; Πώς πάει άπόψε;

Η «Έβραία» ήταν ή Ραχήλ, ή πιδ φημισμένη ήθοποιός της εποχής.

— Όλο και χειρότερα, άπάντησε ο καθηγητής με περιφρόνηση... Είναι τιποτένια, τιποτένια!... Έγώ το είπα και το κήρυξα, αυτή δεν έχει ταλέντο!...

Το ταλέντο, βλέπετε, όλο είχε μαζευτεί στη μεγάλη τραγωδία Ίρμα Μπορέλ! Ύστερα όλοι οι έπισκέπτες την παρακάλεσαν ν' άπαγγείλει κάτι, κι' αυτή πρόθυμα σηκώθηκε κι' άρχισε την άπαγγελία της.

Ο Πιτσιρίκος δεν μπορούσε να κρίνει τί λογής ήταν εκείνη ή άπαγγελία. Ωστόσο χειροκρότησε κι' αυτός ένθουσιασμένος από τις ώραίες χειρονομίες και το λαμπρό παρουσιαστικό της.

Πρώτ πρώτ που σηκώθηκε, ο Πιτσιρίκος άθήσε να γράφει του Ζάκ και να του περιγράψει μ' ένθουσιασμό το φιλολογικό και καλλιτεχνικό κύκλο που είχε γνωρίσει. Εκεί που μεταχειριζόταν τις ωραιότερες φράσεις για να δώσει στο Ζάκ να καταλάβει με τί κυρία του άνωτέρου κόσμου είχε σχετισθεί, κά-οιος χτύπησε την πόρτα. Ήταν ο Άσπρος Κούκος. Η κυρία Ίρμα τούστεινε με την άραπίνα της μιá πρόσκληση να πάει μαζί της στο Γαλλικό Θέατρο, να ιδεί από το θεωρείο της τη Ραχήλ.

Ο Πιτσιρίκος θα δεχόταν μ' όλη του την καρδιά, αλλά δεν είχε έπίσημο ένδυμα κι' αναγκάστηκε ν' άρνηθεί.

Αυτό βέβαια τον πίκραινε βαθιά. Αν είχα, σκέφθηκε, ένα φράκο, δε θάχανα την εύκαιρία να γνωριστώ και μ' άλλα έπίσημα πρόσωπα.

Το ίδιο βράδυ πήγε στο Πιερότ, αλλά ή έπίσκεψη αυτή δεν τον εύχαρίστησε καθόλου. Βρήκε το περιβάλλον αυτό πολύ κατώτερο και λαϊκό. Κανείς δε μιλούσε για τέχνη κι' ο Πιερότ χαχάνιζε δυνατά, σά να βρισκόταν σε ταβέρνα.

Μετά το φαγητό ήρθαν κι' οι Αλουέτ κι' ο κύκλος τώρα φαινόταν στον Πιτσιρίκο τόσο άμόρφωτος κι' άνίδεος, ώστε για μιá στιγμή συλλογίστηκε νι ντροπή θα δοκίμαζε, αν τόχαινε να τον έβλεπε εκεί μέσα ή Ίρμα Μπορέλ, ή μεγάλη καλλιτέχνισ!

Πέρασαν ώστόσο κάμποσες ήμέρες, χωρίς να δώσει κανένα σημείο ζωής ή Ίρμα Μπορέλ. Ύστερα ήρθε ένα γράμμα του Ζάκ από τη Νίκαια.

«Τί ώραίος τόπος, Δανιήλ μου! έγραφε. Αν ήσουν εδώ, αυτή ή γαλανή θάλασσα θα σουφερνε τόσες έμπνεύσεις! Έγώ όμως δε βγαίνω σχεδόν καθόλου, γιατί ο μαρκήσιος υπαγορεύει άπό το πρώτ ως το βράδυ και δε μ' άφίνει να

σηκώσω κεφάλι. Καμμιά φορά, άνάμεσα σε δυο φράσεις, σηκώνω τα μάτια μου, κοιτάζω ένα πουλάκι που περνά βιαστικό, κι' ύστερα πάλι χώνω τη μύτη μου στο χαρτί... Η δεσποινίς ντ' Άκεβίλ, ή αδελφή του μαρκησιού, είναι πάντα άρρωστη βαριά και βήχει, βήχει δλοένα... Κι' εγώ πήρα, μόλις ήρθα ένα κρουολογηματάκι, που δεν έννοει να μου φύγει...»

Πιδ κάτω τούγραφε για την κυρία του πρώτου πατώματος:

»Αν θέλεις να μ' άκούσεις, μην ξαναπάς στην κυρία αυτή. Έμένα μου φαίνεται τυχοδιώχτισσα και όχι πολύ στα σωστά της. Μην έμπιστεύεσαι εύκολα σε τέτοια παράξενα πρόσωπα. Και προπάντων μην ξεχνάς τους παλιούς καλούς μας φίλους. Να πηγαίνεις συχνά στο Πιερότ, και να προσέχεις να μη δυσαρρεστήσεις σε τίποτα την Καμίλλη».

Τα τελευταία αυτά λόγια του Ζάκ πήγαν ίσια στην καρδιά μου. Έννοια σου, Ζάκ, είπα μέσα μου, σου όρκίζομαι ότι δε θα τη δυσαρρεστήσω την Καμίλλη κι' ούτε θα ξαναπατήσω πια στους καλλιτεχνικούς κύκλους της κυρίας Ίρμας...

Το βράδυ, εργαζόμουν στην κάμαρά μου, με την πόρτα μισανοιχτή. Ήταν μιá μέρα του Σεπτεμβρη, βαρεία και θερμή. Ξαφνικά άκουσα τη σκαλίτσα που άνέβαζε στη σοφίτα μου να τρίζει. Ποιός ήταν αυτός που άνέβαινε;

Ο Άσπρος Κούκος είχε άνεβεί από ώρα... Μήπως ή Ίδια ή κυρία άνέβαινε να πει τίποτα στην υπηρέτριά της; Τα βήματα πλησίασαν, και τέλος άκούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα μου.

— Έμπρός! φώναξε.

Και μπήκε στην κάμαρά μου ή κυρία Ίρμα Μπορέλ. Άδύνατο να ξεφύγω!...

ΙΑ

Η επέμβαση του Ζάκ.

Δεν θα διηγηθώ πώς προχώρησαν οι φιλιές μας με την Ίρμα Μπορέλ. Είναι βέβαιο όμως ότι μουδειξε έκτίμηση, μεγάλη έκτίμηση κι' ένδιαφέρο, και δεν έπαυε να έγκωμιάζει το καλλιτεχνικό μου ταλέντο.

Το σπουδαιότερο είναι, ότι με το εξασκημένο καλλιτεχνικό της μάτι, άνακάλυψε ότι ο Πιτσιρίκος είχε ώραίο κεφάλι, ότι είχε θαυμάσια φωνή, ότι τέλος είχε όλα τα προσόντα για να γίνει ένας λαμπρός ήθοποιός και να διαπρέψει και να δοξαστεί στο θέατρο.

Κάμποσον καιρό άντιστάθηκα στην έπιμονή της και δήλωνα ότι δεν είχα καμμιάν αγάπη στο έπάγγελμα του ήθοποιού κι' ότι προτιμούσα να μένω ένας ποιητής. Άλλά ή έπίδραση της γυναικας αυτής ήταν πολύ μεγάλη, και στο τέλος ο Πιτσιρίκος — πάντα παιδί και πάντα άμαθος στη ζωή, — πείσθηκε ότι είχε σπουδαίο ταλέντο για το θέα-

τρο, ότι ήταν κρίμα να τ' αφήνει να σβύνει και να χάνεται, κι' ότι ή πραγματική δόξα τον περίμενε εκεί πάνω, στις σανίδες της σκηνής!

Από τή στιγμή αυτή, οι αποφάσεις πέρνονταν εύκολα κι' ο κατήφορος είναι μεγάλος. Ο Πιτσιρίκος κλείνει τα τετράδια με τα ποιήματα, κλειδώνει την καμαρούλα του, και σηκώνεται και φεύγει με τή «μεγάλη καλλιτέχνηδα» κυρία Τριμα Μπορέλ, για να βρεί μαζί της τή δόξα και τον πλούτο στο ευγενικό στάδιο του θεάτρου!

Η τόλμη δεν του λείπει. Ανεβαίνει στο θέατρο, παίρνει ρόλους σοβαρούς και βάζει όλα του τα δυνατά για να τα καταφέρει. Αλλά όλες οι δουλειές δεν είναι για όλους τους ανθρώπους, κι' ο Πιτσιρίκος σφυρίζεται, γίνεται γελοῖος, χάνει κάθε υπόληψη. Η ζωή του καταντά μαρτύριο τώρα πιά, και ήθελε μ' όλη του τήν καρδιά να φύγει, να πάψει να βιάζεται κάθε βράδυ και να ξεφωνίζει, να γυρίσει στην καμαρούλα του και στα ποιήματά του.

Μα ή Τριμα Μπορέλ τόν κρατάει με διάφορες προφάσεις σά σκιάδα της, κι' από αναβολή σε αναβολή, περνούν τρεις και τέσσερις μήνες μέσα στην άθλια αυτή ζωή. Εύτυχως, υπάρχει κάπου, έστω και μακριά, ο Ζάν, κι' ή καρδιά του

ξέρουμε πως είναι καρδιά μητέρας. Ο Ζάν θα σώσει πάλι τόν Πιτσιρίκο από τὸ βάραθρο, όπου μιὰ κακή συναναστροφή τόν έχει παρασύρει.

Ενα βράδυ, κατά τις έφτά, ο Πιτσιρίκος είχε τελειώσει τὸ ρόλο του στο πρώτο έργο του θεάτρου Μονπαρνάς, κι' ανέβηκε στο καμαρίνι του. Ήταν μιὰ φριχτή τρύπα δίχως παράθυρο, με χαμηλὰ ταβάνι, με δυὸ ψάθινες καρέκλες για έπιπλα. Στους τοίχους ήταν κρεμασμένες περούκες, δοχεία με κοκκινάδι, πούπουλα για πουδράρισμα, όλα σε έλεεινὸ χάλι.

Αρχισε να γδύνεται σιγά-σιγά, όταν άκουσε ένα από τούς μηχανικούς του θεάτρου να φωνάζει από κάτω:

— Κύριε Δανιήλ, κύριε Δανιήλ!

Βγήκε έξω καί, σκύδοντας ρώτησε από πάνω:

— Τι τρέχει;

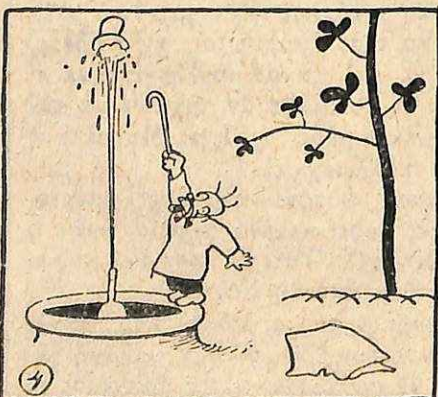
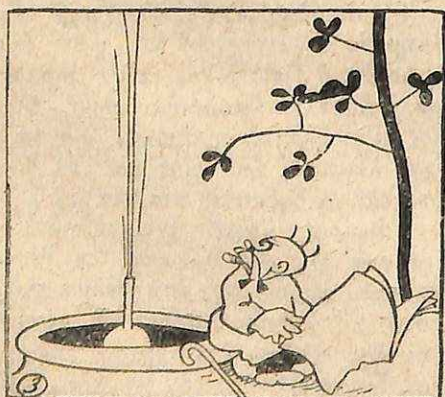
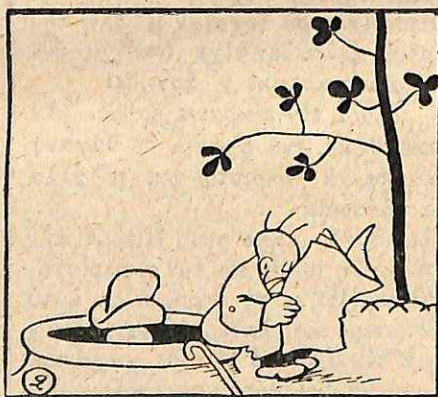
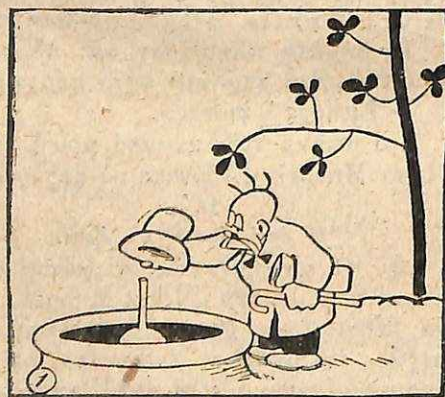
Δεν τοῦδωσαν απάντηση, γι' αυτό κατέβηκε, έτσι όπως ήταν, μισογδυτός, πασλειμμένος με πούδρες και κοκκινάδια, και με τή μεγάλη ξανθειὰ περούκα, πού έπεφτε στα μάτια του.

Μόλις κατέβηκε τή σκάλα, σκόνταψε πάνω σε κάποιον. Τὸν κοίταξε μιὰ στιγμή.

— Ζάν! φώναξε όπισθοχωρώντας.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΙΝΤΡΙΒΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΕΛΛΟ

Μιὰ άστεία ιστορία, πού δεν χρειάζεται να τήν ποῦμε και με λόγια

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

Μυθιστόρημα υπό ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Η Μαργαρίτα, βλέποντας πως έχει προκαλέσει ένα τέτοιο ενδιαφέρον, πέφτει κάτω κι' αρχίζει να σπαρταρά σαν τὸ ψάρι.

Φωνάζει ή μάλλον οὐρλιάζει, κυλιέται χάμω, και τότε... Και τότε ο θεῖος Βαρνάδας πού δεν έχει παραχθεί καθόλου, τή σηκώνει, τή βάζει κάτω από τήν άμασάλη του σά δέμα και τήν παίρνει μαζί του.

Πού θά τήν πάη; Όλοι τόν ακολουθοῦν.

Δεν πηγαίνει μακριά, στην αὐλή μονάχα, και διευθύνεται κατευθείαν στην τρόμπα του νερού. Κρατάει δυνατά τήν άρρωστή του με τὸ ένα χέρι, και με τ' άλλο τρομπάρει άφθονο νερό.

— Θά τήν σκοτώσετε, θά τήν πνίξετε! φωνάζουν έξαλλες οι άδελφές της.

Ο θεῖος όμως, άπαθέςτατος, εξακολουθεί, και ω του θαύματος: Χάρis στο άπρόοπτο αυτό «ντούς», ή άρρωστη συνέρχεται.

— Πως πάς; καλύτερα; ρωτά ο θεῖος μ' ενδιαφέρον.

Η Μαργαρίτα βογγά ακόμη: άμέσως τὸ τρομπάρισμα ξαναρχίζει.

— Στη διάθεσή σου, κόρη μου.

— Μου πέρασε, είμαι καλά! φωνάζει ή άρρωστη.

Μολαταῦτα ο θεῖος δεν σταματάει άμέσως. Θέλει δίχως άλλο ναποτελειώσῃ τή θαυματουργή αυτή θεραπεία. Τέλος τὸ χέρι του αφήνει τήν τρόμπα και τὸ ντούς σταματάει. Και τότε φαίνεται ή Μαργαρίτα, ή άμοιρη ή Μαργαρίτα, μεταμρφωμένη σε σταγόνα νερού, μουσκεμένη άπ' τὸ κεφάλι ως τὰ νύχια, με τις κοτσίδες της σά σχοινιά του πηγαδιού, τὸ πρόσωπό της πλημμυρισμένο άπό νερό, τὰ φορέματά της να τρέχουν ποτάμι. Ήταν σαν πνιγμένη πού τή βγάζουν εκείνη τή στιγμή άπ' τή θάλασσα.

Ούτε ίχνος όμως δεν άπόμεινε άπό τή νευρική κρίση. Ούτε φωνές, ούτε κλάμματα πιά. Ο θεῖος Βαρνάδας, μ' έλλη του τή σοβαρότητα, τής πιάνει τὸ σφυγμό της.

— Θαυμάσια, λέει, πυρετὸ δεν έχει, ο σφυγμός της είναι τακτικότατος. Δε σάς τ'έλεγα πως τὸ φάρμακό μου είναι θαυματουργό;

Και γυρίζοντας στους θεατές, πού τόν κοίταζαν μ' άνοιχτὸ τὸ στόμα:

— Στη διάθεσή σας, παιδιά μου. Όποιος πάσχει άπό τὰ νεῦρα του, να έρθῃ σε μένα, τὸ θεῖο Βαρνάδα. Θά τόν γιατρεύω ριζικά σε δυὸ λεπτά τῆς ώρας.

Ύστερα ο σοφὸς γιατρός φωνάζει τή Ζωή,

— Πάρε άμέσως τή μικρή αυτή άρ-

ρωστη. Φόρεσέ της στεγνά άσπρόρρουχα και βάλῃ τή στο κρεβάτι ως να στεγνώσει ή ποδιά της. Αυτό θά συμπληρώσῃ τή θεραπεία της.

Κι' αναλαμβάνοντας πάλι τὰ δασυλικά του καθήκοντα:

— Έμπρός, στην τάξη μας, λέει στα παιδιά. Πάμε να εξακολουθήσουμε τὸ μάθημά μας.

Όλο τὸ στράτευμα τόν ακολουθεῖ δαμασμένο. Ούτε «τοῖκ» δεν άκούγεται πια στην τάξη. Όλοι είναι φρόνιμοι, υπάκουοι.

Τὸ μεσημέρι στο τραπέζι έμφανίζεται πάλι ή Μαργαρίτα. Φρέσκη, ζωηρή, εύθυμη, με στεγνή ποδιά. Ούτε ίχνος κρίσης. Η υγεία της είναι θαυμάσια και τὸ κέφι της έπίσης.

Και να πως ο θεῖος Βαρνάδας, χωρίς ναχη σπουδάσει τήνίατρική, γιάτρεψε μιὰ για πάντα τήν άνιψιά του άπό μιὰ φοδερή άρρώστεια. Δεν πρέπει να παραλείψουμε ν' αναφέρουμε, ότι ποτέ πια ή μικρή άρρωστη δεν ξανάπαθε νευρική κρίση σαν κι' εκείνες πού τρόμαζαν τόσο πολὺ τή μαμιά της. Γιατί στα πρώτα συμπτώματα, έφτανε να κουνήσουν λίγο τὸ χερούλι τῆς τρόμπας, τί λέω! άρχόσε να τήν αναφέρουν. Ο θεῖος Βαρνάδας δεν είχε παρὰ να πῇ:

— Αισθάνεσαι καλά τὰ νεῦρα σου, Μαργαρίτα;

Για νάπαντήσῃ παρευθὺς ή άνιψιά του:

— Είμαι καλά, είμαι καλά.

Κι' όχι μόνον αυτή έγινε καλά, αλλά κι' οι άδελφές της, για τις όποιες υπήρχε φόβος μήν κολλήσουν, δεν έδειξαν ποτέ τους τὸ παραμικρὸ σύμπτωμα «νεύρων».

Δίχως άλλο, ο θεῖος Βαρνάδας ήταν ο μοναδικὸς γιατρός για τή θεραπεία τῶν νευρικῶν νοσημάτων. Στην άρρωστή του δεν άπέμεινε πια παρὰ μιὰ βαθειὰ άντιπάθεια για τις τρόμπες, τις βρύσες κι' έν γίνεται, τι υπενθύμιζε τήν θαυματουργή θεραπεία της. Τὸ κακὸ όμως κόπηκε στη ρίζα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Μιὰ έβδομάδα πέρασε έτσι από τότε πού μπήκε σ' έφαρμογή τὸ νέο σύστημα. Φαντάζεσθε με τί άνυπομονησία περιμέναν τὰ παιδιά τήν Κυριακή, και με τί χαρά τήν υποδέχθηκαν και μπόρεσαν να παίξουν ελεύθερα, χωρίς να διακόπτῃ τὰ παιχνίδια τους κάθε ώρα τὸ ένο-

κλητικό εκείνο κουδούνι του μαθήματος. Ο παπὰς συγχάρηκε τούς μικρούς του φίλους, για τή μεταμόρφωσή τους.

— Θά ιδῆτε σε λίγο, τούς είπε, ότι τὰ φρόνιμα παιδιά είναι πολὺ πὶὸ εύτυχισμένα από τ' άταχτα.

Παρ' όλη αυτή τήν καλή προφητεία του παπα, φάνηκε πολὺ σκληρὸ στα παιδιά να ξαναμποῦν, τή Δευτέρα τὸ πρωί, στο ζυγὸ του θεῖου Βαρνάδα. Ήταν τόσο ώραία έξω!... Κι' οι κερασίες είχαν τόσο ώραία κεράσια! Με βαθεῖς άνα-

νιμάδα της. Τὰ παιδιά δίχως άλλο πίστευαν πως ή θειά θά ήταν λιγότερο άυστηρή από τὸ θεῖο. Δεν μελέτησαν τὰ βραδινὰ μαθήματά τους, έδαξαν μπουστά τους τούς χάρτες τους κι' από πίσω κυφομιλούσαν, κι' ο κύρ-Πετράκης ζωγράφισε ένα θαυμάσιο καραγκιόζη, αντί για τὸ χάρτη τῆς Γαλλίας πού τὸ ζήτησαν να κάνῃ.

Για δυστυχία του όμως, ή θειά Ἀγλαΐα τόν παρατηροῦσε πίσω άπ' τὰ γυαλιά της καί, παρ' όλο πού έκανε πως

έπλεκε, παρακολουθοῦσε όλες του τις κινήσεις. Έτσι τήν ώρα πού όμεγαλοφυῆς ζωγράφος θέλησε να δείξῃ τὸ άριστούργημά του στους γείτονές του, έννοιωσε ένα σκληρὸ χέρι να τόν άρπάξῃ. Τ' αὐτιά του τραδήχτηκαν χωρίς καμμιάν άδρότητα κι' ο πόνος τόν έκανε να καταλάβῃ ότι αὐτοῦ τὸ εἶδος ή καλλιτεχνία, σε τέτοιες ακατάλληλες ώ-

ρες, δεν ήταν τὸ γούστου τῆς θείας του.

Κατὰ τὸ γεῦμα μόνον ή παρουσία του θεῖου Βαρνάδα τόν έκανε να κάτῃ φρόνιμος. Έφυγε βράζοντας από τὸ κακὸ του, κι' άγρίεψε ακόμη περισσότερο όταν ο θεῖος Βαρνάδας τὸ εδῆλωσε ότι, για τιμωρία τῆς άταξίας του, δεν θά έτρωγε φρούτο, και τὸ εἰσέστησε να είναι πὶὸ φρόνιμος τὸ άπόγεμα, γιατί άλλοιως θά είχε να κάνῃ μαζί του.

Ύστερα άπ' αυτά τὰ λόγια, ο θεῖος Βαρνάδας ξαναγύρισε στα χωράφια του και ή θειά Ἀγλαΐα έμεινε μόνη με τὰ παιδιά. Τὰ έστειλε να παίξουν ως τις δυὸ στην αὐλή, αλλά προτὸς ακόμη χτυπήσῃ τὸ κουδούνι, ο Πετράκης εδῆλωσε στους φίλους του πως είχε άμετάκλητη άπόφαση να μην παρουσιασθῇ στο μάθημα. Μάταια προσπάθησαν να τὸ υπενθυμίσουν τις μεγάλες υποσχέσεις πού είχε δώσει μαζί με τούς άλλους: μάταια τὸ μίλησαν για τή φοδερή τιμωρία πού θά τὸ έδαξαν ύστερα. Έκούνανε πεισματάρικα τὸ κεφάλι του καί, όταν ήρθε ή ώρα για τὸ μάθημα, κρύφθηκε μέσα σ' ένα χαντάκι.

Ο Σουλπίκιος, πού ήρθε να πάρῃ τὰ παιδιά, δεν παρατήρησε τήν άπουσία του. Η θειά Ἀγλαΐα όμως τήν άντελήφθη άμέσως και ρώτησε τούς άλλους τί είχε γίνει ο άταχτος άνιψίος της.

Όλοι έσκυψαν τὰ κεφάλια τους, μη τολμώντας ν' άπαντήσουν: ή θειά όμως

«Όλο τὸ στράτευμα τόν ακολουθεῖ δαμασμένο». (Σελ. 571, στ. α'.)

στεναγμούς άνοιξαν τὰ παιδιά τὰ βιβλία τους.

Τὸ πρωί εκείνο, καθόταν ή θειά Ἀγλαΐα στην έδρα του ξαδῆλφου της, πού είχε πάει σ' ένα γειτονικὸ κτήμα του, να επιστατήσῃ τόν θειισμό. Κατὰ τήν άπουσία του, ή τάξη δεν διακρίθηκε ούτε για τις γνώσεις της, ούτε για τή φρο-

«Τὸν άρπάζουν από τὸ πόδι...»

κατάλαβε. — Πολύ καλά, είπε, θά ιδῇ. Κι' ἔπειτα, χωρίς ἄλλα σχόλια, ἄρχισε τὸ μάθημα. Στὴν ἀρχή, τὸ πρᾶγμα πῆγαινε ἀρκετὰ καλὰ. Ὁ Παῦλος, ὁ Γιαννάκης κι' ἡ Μαγδαληνὴ ἔγραφαν ἔκθεση. Ἡ Μαργαρίτα, ἡ Ἑλενίτσα κι' ὁ Ζοζὺς παιδεύονταν νὰ γεμίσουν τὰ τετράδιά τους μὲ καλλιγραφία. Ἡ θεὰ Ἀγλαΐα ἔπλεκε καὶ τοὺς ἐπιστατοῦσε.

Σὲ λίγη ὥρα ὅμως ἡ θεὰ ἀφοσιώθηκε τελείως στὸ πλέξιμό της, πού εἶχε μιά δύσκολη βελονιά σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ φίλος μου, πού παρακολουθεῖ τὴ «Διάπλαση», γιατί τὸν ἐνδιαφέρει ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς νεολαίας, — εἶναι κι' ἐκπαιδευτικός, — διάβασε τὴν Ἐπιστολή μου γιὰ τὸ Συνέδριο τῆς Εἰρήνης καὶ θυμήθηκε πὼς κι' ἄλλοτε ἔγραψα γιὰ τὸ ἴδιο θέμα, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα διαφορετικό. Τότε δηλαδὴ ἔλεγα ὅτι τὸνειρο μᾶς παντοτεινῆς παγκόσμιας εἰρήνης μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ μάθαινα τὰ παιδιά νάχουν κι' αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον· ἐνῶ τώρα τοὺς δείχνω ὅτι τὸνειρο εἶναι ἀπραγματοποίητο, γιατί ὁ πόλεμος εἶναι στὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου.

— Καὶ νομίζω πὼς ἦταν καλύτερα τότε, μού εἶπε ὁ φίλος μου· τὰ παιδιά πρέπει νὰ εἶναι αἰσιόδοξα γιὰ ὅλα. Ἐμεῖς πού τὰ δηγούμε καὶ τὰ διδάσκουμε, πρέπει νὰ παραμερίζουμε κάθε μας ἀπαισιοδοξία.

Σκέφτηκα ὕστερα ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ λόγο. Καὶ πρῶτα-πρῶτα προσπάθησα νὰ θυμηθῶ. Γιατί ἄλλοτε εἶπα στὰ παιδιά ὅτι τὸνειρο τῆς Εἰρήνης εἶναι πραγματοποιήσιμο, καὶ τώρα τοὺς λέω τὸ ἐναντίο; .. Ἀπλοῦστατα, γιατί ἔτσι ἐνόμιζα τότε, αὐτὴ τὴν ιδέα εἶχα. Ἀλλὰ μεσολάβησαν, φαίνεται, μερικὰ πράγματα πού μ' ἔκαμαν νὰ τὴν ἀλλάξω. Καὶ στὰ παιδιά θέλω νάλέω πάντα ἐκεῖνο πού φρονῶ. Δὲν μπορεί ὁ ἀνθρώπος νὰ φρονῇ τὸ ἴδιο αἰῶνα! Οὔτε τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο, γιὰ τὸ ὁποῖο, μὲ τὸν καιρὸ, ἀλλάξα ιδέα. Καὶ γιὰ πόσα ἄλλα! Μία φορά, παραδείγματος χάριν, ἤμουν σοσιαλιστὴς, σχεδὸν μπολσεβίκος. Καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία μού παρουσιαζόταν, μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα μιλοῦσα στὰ παιδιά. Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ, εἶδα ὅτι καὶ τὸνειρο τῆς ἰσότητος τῶν ἀνθρώπων εἶν' ἐπίσης χιμαιρικό, ἀπραγματοποίητο, ἔριξα πολὺ νερὸ στὸ κρασί μου, καὶ τώρα, ὅταν παρουσιάζεται καμμιὰ φορά ἡ εὐκαιρία, προτρέπω τὰ παιδιά νὰ μὴν παρασύρουνται ἀπ' τὰ μεγάλα λόγια.

Τὴ στιγμή λοιπὸν πού ἐγὼ δὲν πῶ πᾶν οὔτε στὴν ἰδανική, τὴν ἀγγελική πολιτεία τοῦ μέλλοντος, οὔτε στὴν παγκόσμια παντοτεινὴ Εἰρήνη, πρέπει νὰ λέω στὰ παιδιά τὰ ἐναντία, ἀπὸ φόβο μὴν τὰ κάμω... ἀπαισιόδοξα; Δὲν μοῦ φαίνεται... Θὰ προτιμούσα νὰ μὴν τοὺς μιλῶ καθόλου, ὅταν δὲν θὰ μπορούσα νὰ τοὺς λέω γιὰ ὅλα τὰ πράγματα τὴν ἀλήθεια, ἢ τουλάχιστο ἐκεῖνο πού νομίζω ἐγὼ ἀληθινόν. Ἐπειτα, φρονῶ ὅτι καμμιὰ ἀλήθεια δὲν θὰ κάνει τὸν ἀνθρώπο ἀπαισιόδοξο. Γιατί τὸ κάτω κάτω, τί θὰ πῇ ἀλήθεια; Ἐκεῖνο πού εἶναι σύμφωνο μὲ τὴ φύση, ἐκεῖνο πού ἔκαμε ὁ Θεός. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἀνθρώπο νὰ εἶναι αἰσιόδοξος. Ἀπόδειξη ὅτι οἱ πῦρ αἰσιόδοξοι εἶναι οἱ ἀνθρωποὶ πού ζοῦν κατὰ φύσιν, — οἱ ἀγρότες, οἱ ἀπλοῖκοι καὶ τὰ παιδιά. Πὼς μπορεί λοιπὸν νὰ προέλθῃ ἀπαισιόδοξία ἀπὸ μὴν ἀλήθεια, πού εἶναι νόμος τοῦ Θεοῦ; Ἀς ἐφαρμόσουμε τώρα τὴν ἀρχὴ στὸ ζήτημά μας: Ἄν ὁ Πόλεμος εἶν' ἕνας νόμος τοῦ Θεοῦ, — ἂν δηλαδὴ ἡ ἀνθρωπότης, ὅπως σὰς ἔλεγα τὴν ἄλλη φορά, δὲν μπορεί νὰ ζήσῃ χωρὶς πόλεμο, — γιατί πρέπει νὰ μᾶς κίμῃ ἀπαισιόδοξος ἡ γνώση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας; Εἶναι σὰ νὰ μούλεγαν: Μὴν πῆς ποτὲ στὰ παιδιά, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν μπορεί νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ φάγῃ, ὅτι τὰ ζωικά εἶδη τρέφονται τὸ ἐν' ἀπὸ τῆλο, κι' ὅτι τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό. Ἀφινέτα καλύτερα νὰ πιστεύουν ὅτι ἀνθρωποὶ καὶ ζῶα τρῶνε γιὰ γούστο, γιὰ διασκέδαση, κι' ὅτι, σὲ μὴν ἀνάγκη, θὰ μπορούσαν νὰ τραφοῦν καὶ μὲ ἀέρα. — Ἀλλὰ ἐγὼ θάπαντοῦσα: ἄς πᾶν στὸ καλὸ μὴν αἰσιοδοξία πού θὰ τρεφόταν μὲ τέτοια φέμματα! Ἐπειτα, εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τὰ λέμε; Ἐγινε ποτὲ κανένας ἀπαισιόδοξος, ἐπειδὴ ἔμαθε ὅτι κανένας δὲν ζῇ μὲ ἀέρα κι' ὅτι ἀνθρωποὶ καὶ ζῶα βρίσκονται σ' ἕνα αἰῶνα πόλεμο γιὰ τὴν τροφή τους καὶ γιὰ ὅλα; .. Ἐτσι δὲν θὰ ἰδῇ κανεὶς μαῦρο τὸν κόσμο οὔτε ἂν μάθῃ ὅτι καὶ μεταξὺ τους οἱ ἀνθρωποὶ θὰ πολεμοῦν πάντα, κι' ὅτι οἱ πόλεμοι θὰ διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅπως καὶ τὰ συνέδρια τῆς Εἰρήνης...

Ἡ ἀπαισιοδοξία δὲν εἶναι παρὰ μὴ ἀρρώστεια, πού ὀφείλεται σὲ ἄλλα αἰτία παρὰ τὴν γνώση τῆς ἀλήθειας. Ὁ γερὸς, ὁ υγιής, ὁ φυσιολογικὸς ἀνθρώπος δέχεται, ἀγαπᾷ τὸν κόσμο ὅπως εἶναι, ὅπως τὸν ἔκαμε ὁ Θεός, καὶ δὲν βρίσκει τὴν χαρὰ του καὶ τὴν εὐτυχία του παρὰ σ' αὐτὸν τὸν αἰῶνα, πού εἶναι νόμος φυσικὸς. Θέλει νάχωνε καὶ νὰ νικᾷ. Κι' ὅταν νικεῖται ἀκόμα, δὲν ἀπελπίζεται, παρὰ συναθροίζει τὶς δυνάμεις του κι' ἐξακολουθεῖ. Μόνο ὁ ἀρρώστος μπορεί νὰ σταυρώσῃ τὰ χέρια του λέγοντας: «Δὲν κάνω τίποτα! Ὁ κόσμος εἶναι ἀσχημα πλάσμενος! Οἱ πό-

λεμοὶ δὲν θὰ πάψουν, ἡ ἀπόλυτη ἰσότης δὲν θάρθει ποτέ! Ἐπρεπε νάναι ἀλλοιῶτικος ὁ κόσμος!» Καὶ μόνο αὐτὸς γίνεται δυστυχισμένος, γιατί ἔτσι ἡ ἴητα του στὸν αἰῶνα τῆς ζωῆς εἶναι ὀριστική.

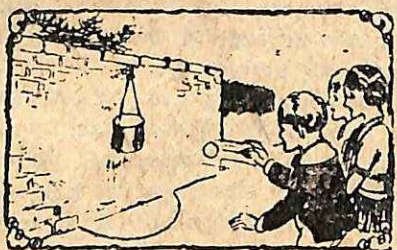
Ἀπαισιόδοξία! Ναι, καὶ μένα μᾶρσει ἡ αἰσιοδοξία. Ἀλλὰ ὅχι ὅταν στηρίζεται στὸ φέμμα, στὸ γέλασμα, στὴν ἀπάτη στὴν αὐταπάτη. Μ' ἄρσει μόνο ὅταν ἔχῃ βᾶση τὴν ἀλήθεια. Καὶ τότε ἰσα-ἰσα εἶναι δυνατότερη, μεγαλύτερη, ὀρειότερη. Ἄλλο ὄνειρο, κι' ἄλλο χίμαιρα καὶ οὐτοπία. Ἀλίμονο ἂν, γιὰ νάμαστε χαρούμενοι, θάπρεπε νάχουμε τὴν πεποίθησις ὅτι δὲν θὰ ξαναγίνῃ πᾶς πόλεμος, ἢ ὅτι ἡ Ρωσία, ὅπου ἐγκαθιδρύθηκε ὁ μπολσεβικισμός, εἶναι ἡ πῦρ εὐτυχισμένη χώρα τοῦ κόσμου! Ψέμματα, παιδιά μου, καὶ τὰ δύο. Καὶ πόλεμος θὰ ξαναγίνῃ, — ἀργά, γρήγορα, ἀδιάφορο, — κι' ἡ Ρωσία, γιὰ νὰ πιστέψῃ τοὺς ὄνειρο-πόλους τῆς, δυστυχεῖ σήμερον ὅσο ποτέ. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Καὶ μὲ πόλεμο καὶ μὲ εἰρήνη, ἡ ζωὴ εἶναι γλυκερὰ κι' ὠραία. Καὶ μὲ Ρωσία καὶ χωρὶς Ρωσία, ὁ κόσμος εἶναι καλὸς σὰν ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἡ αἰσιοδοξία τοῦ γεροῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεί νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν γνώση αὐτοῦ τοῦ κόσμου...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

«Κὰν - μῶλλ» *

Παίρνετε ἕνα παλιὸ τενεκεδένιο δοχεῖο, βαθὺ καὶ στερογυλὸ, τὸ δένετε μ' ἕνα σπάγγο (ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα) καὶ τὸ κρεμάτε ἀπὸ ἕνα καρφί στὸν τοῖχο τοῦ κήπου σὲ μέτριο ὕψος. Ἐπειτα χαράζετε στὸ ἔδαφος ἕνα ἡμικύκλιο, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ κουτί.

Στὸ παίγνιδι τώρα: Κάθε παίκτης μὲ τὴ σειρά του ρίχνει ἀπὸ μὴ ὀρισμένη ἀπόσταση (4—5 μέτρα περίπου) τὴ μπάλλα πρὸς τὸ δοχεῖο. Ἄν αὐτὴ πέσει μέσα, ὁ παίκτης κερδίζει δέκα πόντους. Ἄν πέσει στὸ ἡμικύκλιο, κερδίζει πέντε· ἂν πέσει ἔξω, δὲν κερδίζει τίποτα. Ἄν ὅμως ἡ μπάλλα κτυπήσῃ στὸν τοῖχο πρὶν πέσει στὸ δοχεῖο, ὁ παίκτης χάνει δέκα πόντους, καὶ πέντε, ἂν ἡ μπάλλα, κτυπώντας πρῶτα στὸν τοῖχο, πέσει στὸ ἡμικύκλιο. Ὁ πρῶτος παίκτης πού θὰ φθάσῃ τοὺς πενήντα πόντους, κερδίζει τὸ παίγνιδι.

ΠΙΚΜΑΝ

* Can=δοχεῖο τενεκεδένιο (Ἀγγλ.).

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ Α Τ Υ Ρ Α (*)

Α—Μὲ δίχως δούλους, δὲ μού λές. Πὼς γίνεται νὰ ζοῦμε; Δουλεῖς νὰ κάνουμε πολλές. Οἱ γέροι δὲν μπορούμε... Β—Τὰ προτιμᾷ τὰ θαύματα. Πάλι θὰ ξαναρχίσουν. Καὶ τὰ ψυχὰ τὰ πράγματα θὰ σὲ ὑπηρετήσουν. Α—Τί θὲς νὰ πῇ;

Β—Θὰ περπατοῦν γ' ἄψυχα σὰν προστάξεις, θάρχουνται νὰ σ' ὑπηρετοῦν. Ὅποταν τὰ φωνάζεις... «Τραπέζι, στρώσου μονομάς!» Θὰ λές, κι' αὐτὸ θὰ στρώνεται. «Ζῦμη» θὰ λές, «κάμε ψωμιά!» Κι' ἡ ζῦμη θὰ ζυμώνεται. Θὰ λές, «σταμνί, χῶσε κρασί!» «Πατήρι, τρέχα πλύσου», «Φαγί, ἀνέβα πιά καὶ σὺ» «Ψωμί, στὸ πιάτο χῶσου» «Φαγί, γιὰ ἔλα!» Δὲν μπορῶ, Δὲν ψήθηκα ἀκόμα. «Ψήσου λοιπὸν καὶ καρτερῶ Μ' ὁρθάνοικο τὸ στόμα!»

Ἀγωνοση

(*) Εἶναι ἀρχαία σάτυρα σὲ νεώτερους στίχους.

ΠΑΜΕ Γ' ΑΧΛΑΔΙΑ;

Ἡ ἡμέρα δὲν ἦταν ἄσχημη. Μερικὰ σύνεφα παίζανε γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ μὲ τὰ κινήματά τους ἔλεγε πὼς τὸν κοροῦ-δεναν κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ θυμὸ του κοκκίνιζε σὰν καμένο σίδερο.

Ὁ πατέρας μου εἶχε φύγει, κι' ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ ξεφύ-γῃ τῆς μάννας μου γιὰ νὰ πεταχθῶ ἔξω. Εἶχα ἀκούσει τὸ σφύριγμα τῶν φίλων μου. Ἀκουὼ δῶ, μού εἶπε ἡ μάννα μου, σὰ νὰ σὲ βλέπω νὰ δέ-να μου, σὰ νὰ σὲ βλέπω νὰ πρὸς-εῖς, καίμηνε, νὰ μὴν τὸ κουνή-σῃς ἀπ' τὸ σπῖτι, γιατί ἀλίμονο σου! Εἶναι ἡ ὥρα νὰ διαβάσῃς πῆγαινε σὸ γραφεῖο σου.

Εἶχα διαμαρτυρηθῇ πὼς δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ πάω ἔξω καὶ πὼς ἀνοῖξα τὴν πόρτα μόνο γιὰ νὰ ἀνοῖξω τὸ σφύριγμα. Δυσημένος δῶ ποῖος σφύριζε. Γιατί ἀπέφυγε τὸ σφύριγμα καὶ κλείσθηκα στὸ μου, πῆγα καὶ κλείσθηκα στὸ γραφεῖο μου. Ἐκεῖ πού σκεφτό-μουν τί νὰ κάμω, ἀκούσα ξανά τὸ σφύριγμα· ἀμέσως σηκώθηκα, τὸ σφύριγμα μου καί, μ' ἕνα πῆδημα, βρέθηκα ἔξω.

Στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη μας μουριά, κά-θονταν τρία παιδιά· ὁ Ντίνος, ὁ μεγαλύτερος, ὁ Τάκης κι' ὁ Νί-κος.

— Ἐλα λοιπὸν! μού φώναξε ὁ Ντίνος.

Σὲ περιμένουμε τόση ὥρα! πρόσθεσε ὁ Νίκος μὲ τὴ βρα-χνιασμένη του φωνή. Ἀφοῦ τοὺς τὰ διηγήθηκα ὅλα ὁ Ντίνος μὲ ρώτησε ἂν θέλω νὰ πάω μαζί τους γι' ἀχλάδια στὸ περβόλι τοῦ γέρο-Θωμά.

— Καλὰ, τοὺς εἶπα, ἀλλ' ἂν μᾶς πιάσῃ, τί θὰ κάνουμε;

— Ἐλα, φοβηταῖρη, μούπε ὁ Ντίνος· δὲν ξέρεις πὼς κά-θε πρῶτὴ πηγαίνει καὶ πίνει κα-νένα ποτηράκι στοῦ κῆρ-Νικόλα τὸ μαγειριό; .. Μπρός, ἂς πη-γαίνουμε.

Ξεκινήσαμε ὅλοι μὲ βῆμα γλή-γορο· σὲ λίγο φθάσαμε. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀχλαδιά ἦταν ἕνα παι-δί καὶ μ' ἕνα μεγάλο καλάμι ἔ-ριχνε τ' ἀχλάδια.

— Τὴν πάθαμε! εἶπε θυμω-μένα ὁ Ντίνος.

— Καλὲ σὺ, τοῦπε ὁ Νίκος, δὲν τὸν γνωρίζεις; εἶναι ὁ Ἀλέξης, ὁ γιὸς τοῦ μόγερα τοῦ κῆρ-Νι-κόλα.

Ὁ κακόμοιρος δὲν μᾶς εἶχε δεῖ καί, μόλις ἀκούσε τὰ πατήματά μας, ἔφυγε τρέχοντας χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω νὰ κοιτάξῃ.

— Ἀλέξη! ἐγὼ εἶμαι, ὁ Νί-κος... γιατί φεύγεις;

— Οὐφ! νόμισα πὼς ἦταν ὁ φύλακας καὶ φοβήθηκα, μᾶς εἶ-πε, καὶ συγχρόνως σκουπίσε μὲ τὸ μανίκι του τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του.

Κατόπι ἔσκυψε γιὰ νὰ ξαναπά-ρη τὸ καλάμι. Ὁ Ντίνος, ἐπειδὴ ἦταν ψηλότερος ἀπ' ὅλους μας, ἔπιασε ἕνα κλαρί γεμάτο ἀπὸ χρυσὰ-χρυσὰ ἀχλάδια καὶ τὸ τί-ναξε· ἐγὼ, ὁ Νίκος κι' ὁ Τάκης μαζεύαμε τὰ πιὸ μεγάλα, κι' ἄλ-λα τρώγαμε, ἄλλα κρύβαμε στὶς μπλούζες μας.

Σαφνικά, ὁ Ντίνος ἄφισε μὴ φωνή:

— Ὁ φύλακας!

Κι' ἔτρεξε ὅσο μπορούσε πρὸς γρήγορα. Ἐμεῖς τότε πετάξαμε ὅσα ἀχλάδια εἶχαμε κρυμένα γιὰ νὰ τρέξουμε πρὸς γρήγορα. Ἐνας ὀλόκληρος αἰῶνας μού φάνηκε πὼς πέρασε ὥς νὰ φθάσω στὸ σπῖτι μας. Κακὴ μου τύχη, νὰ κι' ὁ πατέρας μου στὴ γωνιά τοῦ δρόμου!

— Γιατί τρέχεις ἔτσι μὲς σὸ δρόμο; μού φώναξε μόλις μὲ εἶδε.

Εἶγὼ τὰ ἔχασα, ἡ γλώσσα μου δέθηκε, δὲν ἔξερα τί νὰ τοῦ πῶ κι' ἄρχισα νὰ κλαίω. «Ὅλοι οἱ ἄλλοι σταμάτησαν γύρω μου.

— Τί ἔχεις; μὲ ρώτησε πάλι μ' αὐστηρότητα.

— Νά, ὁ Ντίνος φταίει... ἐ-γὼ δὲν ἔκαμα τίποτα... μόνο... μότζου.

Καὶ γύρισα τὰ κλαμένα μου μάτια πρὸς τὸ Ντίνο. Αὐτὸς τό-τε κατάλαβε τὸ σφάλμα του καὶ, παρακαλώντας τὸν πατέρα μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ, τοῦ τὰ διη-γήθηκα ὅλα.

Ὁ πατέρας μου ἔβαλε τὰ γέ-λια.

— Ὡστε λοιπὸν σὰς κυνήγη-σε ὁ φύλακας; Χά, χά, χά!... πὼς ἔγινε αὐτὸ, ἀφοῦ ὁ φύλα-κας ἦταν μαζί μου;

«Ὅλοι κοιτάζαμε μ' ἀπορία τὸ Ντίνο, κι' ἐκεῖνος ἔφυγε τρέ-χοντας γιὰ τὸ σπῖτι μου. Ἀγαγε εἶχε γελαστὴ κι' ὁ ἴδιος ἡ μᾶς ἔκανε φάρσα; Ὁ πατέρας μου

μ' ἔπιασε ἀπ' τ' αὐτὴ καὶ μ' ὀ-δήγησε στὸ σπῖτι μας. Ἡ μάννα μου ἦταν στὸ περιβόλι.

— Μπᾶ, ἔξω ἦταν; εἶπε θυ-μωμένα. Τώρα θὰ τοῦ δείξω γῶ.

— Ὁχι, ἄφησέ τον, εἶπε ὁ πατέρας μου. Τιμωρήθηκε ἀρκε-τά. Πέρασε μὴ τρομάρα...

Ριγολέττος

Σ' ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

Γράφω δύο στίχους καὶ γιὰ σέ, μικρὴ ξανθιά μου φίλη, π' ἀνθῶν στὸ προσώπιδι σου τὰ ρόδα τοῦ Ἀπριλίου.

Τὰ καστὰνι ματάκια σου ποῦχουν περίσσια χάρη, ἀστέρια εἶναι ὀλόφωτα ἀτίμητο ζευγάρι.

Κι' ἔχεις καὶ ἄλλες ὁμορφιές καὶ χεῖρες κάλλη τόσα, ὅσα καμμιὰ δὲν ἤμπορεῖ νὰ περιγράψῃ γλώσσα.

Μὰ ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ γι' αὐτὰ. Τὰ χρόνια σὰν περάσουν, τὰ ρόδινα χεῖλάκια σου θάσπρουν, θὰ γεράσουν.

Τὰ ὀλόξανθα μαλλάκια σου, σὰν θὰ διαβοῦν τὰ χρόνια, θάσπρουν μὲ τὼν γερατειῶν τ' ἄλυστα, τ' ἄσπρα χιόνια.

Δὲν σ' ἀγαπῶ λοιπὸν γι' αὐτὰ τὰ κάλλη πού διαβαίνουν, μὰ γιὰ τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς· αὐτὰ μονάχα μένουν!

Δικηγορίνα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Μία φορά, ἕνας γιατρός κι' ἕ-νας δικηγόρος ἔβαλαν στοίχημα ποῖαν οὐ ἐπάγγελμα εἶναι πιὸ ἀρχαῖο. Ὁ δικηγόρος ἔπλενε, ὅτι ἔχει σοβαρὸ ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ποδεῖξῃ ὅτι τὸ ἐπάγγελμα του ἦταν τόσο ἀρχαῖο, ὅσο ἀρχαῖος εἶναι κι' ὁ κόσμος. Ὁ γιατρός ἄρχισε νάνησυχῃ. Δέχθηκε ὅμως τὸ στοίχημα καὶ μισοστὰ σὲ δύο μάρτυρες προσάλεσε τὸ δικη-γόρο νὰ ποδεῖξῃ τὸν ἰσχυρισμό του. Ὁ δικηγόρος, μὲ πεποιθή-ση ὅτι ἔχει κερδοσμένη τὴν ὑπό-θεσι, ἄρχισε νὰ ρωτᾷ:

— Κύριοι, ὅταν ὁ Θεὸς ἀπο-φάσισε νὰ διώξῃ τοὺς πρωτο-πλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο, τί πράξη ἔκαμε;

— Ἐξέωσέ! ἀπάντησαν οἱ μαρ-τυρες.

— Ἀρά, φωνάζει ὁ δικηγόρος. ὁ Θεὸς ἔκαμε πράξη νομική!

Ὁ γιατρός χαμογέλασε.

— Παρτόν, λέει στὸ δικη-γόρο, ἀφοῦ ἔξερεις τόσο καλὰ τὴν ἱερά ἱστορία, δὲ μού λές, ποῖν ἀκόμη σκεφθῇ ὁ Θεὸς τὴν ἐξέωσιν τῶν πρωτοπλάστων, πὼς ἐδημοσίευσεν τὴν Εὔα;

— Ἐκοψε μὴ πλεονᾷ τοῦ Ἀ-δάμ καὶ τὴν Εὔαν;

— Ἀρά, λέγει χαμογελώντας ὁ γιατρός, ἡ πρώτη πράξις τοῦ Θεοῦ ἦταν... μὴ σκεφθῇ.

Περὶ τὸ νὰ σὰς ποῦμε, ὅτι ὁ δικηγόρος ἔχασε τὸ στοίχημα.

Πεπερωμένον

ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΥ

Κάποιος φιλόγυρος ἔγραψε στὴ διαθήκη του: «Κληροδοτῶ στὸν ὑπηρετή, πού θὰ μού κλεί-σῃ τὰ μάτια ὅταν πεθάνω, 1200 φράγκα ἐισόδημα καὶ τὸ σπῖτι ὅπου θὰ πεθάνω». Τὴν ἄλλη κο-λοσιαία περιουσία του τὴ μοίραζε στοὺς ἀνεψιούς του καὶ στὴν κόρη του.

Ὅταν πέθανε, πράγματι ὁ ὑ-πηρετὴς τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια. Μετὰ ὀκτὼ μέρους ἀνοῖξαν τὴ διαθήκη καὶ ὁ δικαστικὸς ὑπάλ-ληλος τὴ διάβηκε δυνατὰ τὸ σπῖτι ὅπου θὰ πεθάνω. Ὅταν ἐφθάσε στὶς λέξεις «ὅποιος μού κλείσῃ τὰ μάτια κτλ.» οἱ κληρο-νόμοι φώναξαν γεμάτοι χαρὰ:

— Ἡ δωρεὰ εἶναι κατὰ τὸ μι-σὸ ἄκυρη!

— Γιατί, κύριοι; ρώτησε ὁ ὑ-πηρετὴς.

— Διότι, φίλε μας, ὁ θεὸς μας ἦταν μονόφθαλμος. Ἐπομένως δὲν τοῦ ἔκλεισε παρὰ μόνο τὸ ἕνα τοῦ μάτι.

Φλώρης Οὐράνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητής. — Γιατί δάγ-κωσε ὁ Ἀδάμ τὸ μήλο, Τάκη;

Ὁ Τάκης. — Γιατί δὲν ἔχαν βγεῖ ἀκόμη τὰ μαχαίρια, κύριε!

Ἀθανάσιος Διάκος

Ἡ Ἰσμήνη ἀνακατεύει τὸ γά-λα της μ' ἕνα μαχαίρι. Κι' ὁ Γιαννάκης τῆς φωνάζει:

— Μὴν ἀνακατώνεις τὸ γάλα σου μ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ 1928-29

[Γ' Ιδε «Διάπλαιν» της 28 'Ιουλίου 1928, φυλλ. 35, σελ. 290.]

ΚΑΤΑ πρόταση του φίλου μου **Κουτορνίθι**, που έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό, ιδρύθηκε πέρσον το «ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ» σάν έορτασμός και προς άνάμνηση της Πεντηκονταετηρίδας μου. Θα γίνεται κάθε δυό χρόνια, με πέντε διάφορα 'Αγωνίσματα. Οι άγωνιστές θα διαιρούνται σε δυό Τάξεις, κατά την ηλικία τους, κι' από κάθε Τάξη χωριστά θ' ανακηρύσσεται ένας Νικητής, έκείνος που θάχη τά περισσότερα και μεγαλύτερα Βραβεία.

Γιά το πρώτο Πένταθλο, που προκηρύχθηκε στο 35ο φυλλάδιο του 1928, δόθηκαν τά έξι 'Αγωνίσματα: Α' Δύσεις Πνευματικών 'Ασκήσεων Β' Σύνθεσις Πνευματικών 'Ασκήσεων Γ' Σύνθεσις Ποιήματος Δ' Δευκά Δέξεις και Ε' Κρυπτογραφικόν. Η πρώτη προδημία ήταν μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Έπειτα, κατ' αίτηση πολλών που δεν πρόφθασαν ν' άπαντήσουν, παρατάθηκε ως τις 30 Νοεμβρίου 1928. Έπειδή όμως, κατά λάθος, οι λύσεις του φυλλαδίου 35, που άποτελούσαν τό θέμα του Β' 'Αγωνίσματος, δημοσιεύθηκαν κατά λάθος στο 40ο φυλλάδιο της 10 Νοεμβρίου, η προδημία περιορίσθηκε ως αυτή την ήμέρα. Έτσι στο Πένταθλο του 1928-29 διαγωνίζονται μόνο όσοι έστειλαν τις άπαντήσεις τους ως τις 10 Νοεμβρίου.

Είναι όλοι-όλοι πενηνταδυό. 26 στη Μεγάλη Τάξη, κι' άκριβώς άλλοι τόσοι: τι περίεργη σύμπτωση! —στη Μικρή. Θα δημοσιευθούν έδω χωριστά τ' Αποτελέσματα καθενός από τά πέντε 'Αγωνίσματα, και κατόπι τά Γενικά Αποτελέσματα του Πενταθλου κι' η ανακήρυξη των Νικητών.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ Δύσεις τών Πνευμ. 'Ασκήσεων του 35ου φυλλαδίου 1928.

Είχα διαλέξει επίτηδες πολύ ώριμους κι' άρκετά δύσκολους 'Ασκήσεις. Κανένας σχεδόν δεν μπόρεσε να τις λύση όλες. 'Αλλά εκείνους ίσα-ίσα που έστειλαν τις περισσότερες, τους έκρινα με τή μεγαλύτερη αυστηρότητα, και καμμία λύση τους δέ έθεώρησα όρθή, άν δεν συμφωνούσε τελείως με τή δημοσιευθείσα. Κι' ίδού τ' Αποτελέσματα.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (15 έτών και άνω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρη τών 'Αθηνών [15Ε]. — **Ισοτίμοι:** Μεγάλη 'Ελλάς [15Ε], 'Ισπανιόλα [15Ε], Κυρά-Κυραλίνα [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αγγελος Νίκης [14Ε]. — Βαλέντια [14Ε]. — **Ισοτίμοι:** 'Αγνώστη [14Ε], 'Αττική Αόγη [14Ε], Μοιραίο 'Ακρογιάλι [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νόρμισσος [13Ε]. — Σγουρόμαλλη [13Ε].

— Μίμης Προΐμος [13Ε]. — **Ισοτίμοι,** από [12Ε] εις έκατον: Λιλάντα, 'Ακαδημαϊκός Πολίτης, Δικηγορίνα, Δούλη Δωδεκάνησος, 'Αβαντίς, Φώτης Σκοτάδης.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε]: 'Εθνική Πίστις, 'Αντισμένη Μυδαλία, Μαγεμένη Φλογέρα, Λάχσις, Μοιραίο. Μικρομέγαλη, 'Αφροδίτη της Μήλου, Πολύφημος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλισσα [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσούχτρα [14Ε]. — Κουτορνίθι [14Ε]. — **Ισοτίμοι:** Ρασπουτίν [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθεια 'Αβραδάτου [13Ε]. — Αιγυπτιοπούλα [12Ε]. — 'Ερείκη [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκατον: 'Αναγεννηθείσα 'Ελλάς, 'Αλεξανδρινό Διαπλάσσοπουλο, Τζών Π. Μανιατόπουλος, 'Ηρωϊκόν Λάβαρον, Κύνειον 'Ασμία.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκατον: Νίκος Τσακουμάγκου, Δούκισσα ντέ Σεβρέξ, 'Ανδαλουσία, Μελαχροινή του Σκέττιν, 'Ακουρόδιτο Ρολόι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [7Ε] εις έκατον: Περιπλοκάς, Καλαμά, 'Αβροπούπουλη, Νεράιδα του Γιαλού, 'Ανεμώνη του Βουνού, Μελαχροινή Κυριοπούλα, Κυριώτικη Δορκάς, Ζακυνθινό Μενεξεδάκι, Γασκωνός.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ Σύνθεσις Πνεύματ. 'Ασκήσεων

Έξήτησα μιά Συλλογή από 12 διαφόρους 'Ασκήσεις. (Μερικοί έστειλαν και περισσότερες, αλλά δεν έκαμαν καλά: έγω μόνο τις δώδεκα πρώτες του καθενός έλαβα υπ' όψει.) Κι' αυτό τό 'Αγώνισμα, έν' από τά δυσκολότερα, τό έκρινα με αυστηρότητα. 'Από κάθε Συλλογή έβουσα τις πολύ κοινές, τις εύκολότατες 'Ασκήσεις (Μήλος-Δήλος, Πάρος-Σπάρτος και καθεξής,) καθώς και τις πολύ άσχημα στυχουργημένες, έστω και κατά βάση καλές. 'Αλλά προπάντων έβουσα τις άλλες: κάτι 'Ελλιποσύμφωνα με φράσεις του συνθέτη, που κανένας δεν θα κατόρθωνε να τις διαβάση ούτε άν τήκανε δουλειά όλη του της ζωής, και κάτι Δεξιόφρονες, Στοιχειογρίφους κτλ. με πολύ σπάνιες λέξεις, ή όνόματα Ιστορικά και μυθολογικά γνωστά μόνο στους ειδικούς, ή όνόματα ξένων ποιητών και καλλιτεχνών' (όχι: βέβαια του Γκαίτε ή του Δάντη, που τους ξέρει όλος ο κόσμος, αλλά του Τάλμα π. χ. Ποι' να ξέρη ένα παιδί θ' αν όπήρξεν μιά φορά ένας μεγάλος ήθοποιός ονομαζόμενος Τάλμας!) Δεν έμέτρησα λοιπόν παρά μόνο τις πολύ ή τις άπλωες ώριμεις, και γενικά τις δημοσιεύσιμες χωρίς πολλά διορθώματα 'Ασκήσεις του καθενός, κι' έδωγα τάκόλουθα Αποτελέσματα:

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (15 έτών και άνω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρη τών 'Αθηνών [15Ε]. — **Ισοτίμοι:** Μεγάλη 'Ελλάς [15Ε], 'Ισπανιόλα [15Ε], Κυρά-Κυραλίνα [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αγγελος Νίκης [14Ε]. — Βαλέντια [14Ε]. — **Ισοτίμοι:** 'Αγνώστη [14Ε], 'Αττική Αόγη [14Ε], Μοιραίο 'Ακρογιάλι [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νόρμισσος [13Ε]. — Σγουρόμαλλη [13Ε].

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη 'Ελλάς [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ισπανιόλα [18Ε]. — Λάχσις [15Ε]. — **ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Νόρμισσος [14Ε]. — Μοιραίο [14Ε]. — Μαγεμένη Φλογέρα [13Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκατον: Κυρά-Κυραλίνα, Δούλη Δωδεκάνησος, 'Αβαντίς, Φώτης Σκοτάδης, Μίμης Προΐμος, 'Αντισμένη Μυδαλία, Σγουρόμαλλη, 'Ακαδημαϊκός Πολίτης, Λιλάντα, 'Αφροδίτη της Μήλου, 'Αττική Αόγη, Κόρη τών 'Αθηνών.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκατον: Βαλέντια, Δικηγορίνα, 'Αγγελος Νίκης, 'Αγνώστη, Μικρομέγαλη, 'Εθνική Πίστις, Μοιραίο 'Ακρογιάλι, Πολύφημος.

Σημ. — Από τις έμμετρες 'Ασκήσεις, οι εξυπνότερα διατυπωμένες και τεχνικότερα στυχουργημένες είναι της **Κυρά-Κυραλίνας**. Κι' όλοι του Α' Επαίνου στυχουργούν τεχνικά. 'Αλλά πολλές από τις ώριμες αυτές 'Ασκήσεις — της **Σγουρόμαλλης** π. χ. και της **Λιλάντας**, — δεν τις βρήκα δημοσιεύσιμες, γιατί είναι πολύ έκτενείς. Μιά έμμετρη 'Ασκήση πρέπει ναχη λίγα λόγια και καλά.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθεια 'Αβραδάτου [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράιδα του Γιαλού [18Ε]. — 'Ανεμώνη του Βουνού [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλισσα [15Ε]. — Κουτορνίθι [15Ε]. — Τσούχτρα [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκατον: Μελαχροινή Κυριοπούλα, Δούκισσα ντέ Σεβρέξ, Περιπλοκάς, 'Ακουρόδιτο Ρολόι, Ρασπουτίν, Ζακυνθινό Μενεξεδάκι, 'Ανδαλουσία, 'Αβροπούπουλη, Γασκωνός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκατον: 'Αλεξανδρινό Διαπλάσσοπουλο, 'Ηρωϊκόν Λάβαρον, 'Αναγεννηθείσα 'Ελλάς, Κυριώτικη Δορκάς, 'Ερείκη, Τζών Π. Μανιατόπουλος, Αιγυπτιοπούλα, Μελαχροινή του Σκέττιν, Κύνειον 'Ασμία.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκατον: Νίκος Τσακουμάγκου, Καλαμά.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ Σύνθεσις Ποιήματος

Τό θέμα ήταν ή Πεντηκονταετία μου. Έξήτησα ένα χαιρετισμό από τά παιδιά μου στο μεγάλο αυτό της ζωής μου σταθμό. Κι' άλλη θινά είμαι συγκινημένη από τά ωραία λόγια που μου έστειλαν! Γι' αυτό κανένα Διαγωνισμό μου ως τώρα δεν έκρινα με μεγαλύτερη δυσκολία. Πώς να μή δώσης τό Πρωτο Βραβείο σε καθέν' απ' αυτά τά

καλά παιδιά, που ώφελήθηκε από την ευκαιρία για να σου έκφράση ακόμη μιά φορά τήν άγάπη του; .

'Αλλά τό καθήκον πρέπει να δ- περνά τό αίσθημα. Κι' αφού διά- βασα όλα τά ποιήματα, — και τά πεζά μερικόν που τους φρόδισε ή στυχουργία, — άφίνοντας έλευθερή τή συγκίνησή μου, τά ξαναδιάβασα με ψυχραιμία και τά έκρινα οά νά- ταν. . . ξένα. Δεν ήταν άλλος τρό- πος για να βρω τό καλύτερο. Και μου φάίνεται πως τό καλύτερο τό ά- πλό, τό μετρημένο, τό αισθηματι- κό ποίημα της **Μεγάλης 'Ελλάδος**. 'Η **Σγουρόμαλλη**, ή **Μίμης Προΐ- μος**, ή **Λιλάντα**, στυχουργούν κα- λύτερα, τεχνικότερα. 'Αλλά στά ποιήματά τους, — ώραιότατα άλλως- τε, — δεν βρήκα τήν απλότητα που έχει τό ποίημα της **Μεγάλης 'Ε- λλάδος**. Είναι πολύ τεχνουργημένα, manierés που λένε οι Γάλλοι. Δεν λέω πως στο βάθος δεν είναι κι' αυ- τά τό ίδιο ειλικρινή, όπως όλα. 'Αλλά ή περιτέχνηση, καμμία φο- ρά, σκεπάζει τήν ειλικρίνεια, λιγο- στεύει τό αίσθημα, βλάπτει τό αυ- θόρμητο έκείνο που πρέπει να δείχνη άμέσως κάθε ποίημα, για να μη νομίζει κανείς πως έγινε μόνο κατά παραγγελία. Όσο για τό ποίη- μα της **Πάνθειας 'Αβραδάτου**, τό καλύτερο στη Μικρή Τάξη, α- πό συνδυάζει τήν τέχνη με τό α- ισθημα και μπορεί να πω πως εί- ναι, ως ποίημα, άνώτερο κι' από της **Μεγάλης 'Ελλάδος**. Φυσικά, δεν είναι δυνατό να μιλήσω έδω για όλα. 'Αλλά μπορείτε όπωσδήποτε να κρίνετε για τό καθένα από αυτά τά αποτελέσματα:

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη 'Ελλάς [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σγου- ρόμαλλη [14Ε]. — Μίμης Προΐ- μος [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λιλάντα [14Ε]. — 'Αττική Αόγη [13Ε]. — Κυρά Κυραλίνα [13Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έ- κατον: 'Αντισμένη Μυδαλία, Δούλη Δωδεκάνησος, Μοιραίο, Δικηγορίνα, Λάχσις, Μικρο- μέγαλη, Μοιραίο 'Ακρογιάλι, 'Αγνώστη, Φώτης Σκοτάδης, Μαγεμένη Φλογέρα, Κόρη τών 'Αθηνών, 'Εθνική Πίστις.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έ- κατον: 'Αγγελος Νίκης, 'Ακα- δημαϊκός Πολίτης, Νόρμισσος, 'Α- φροδίτη της Μήλου, Πολύφημος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθεια 'Αβραδάτου [18Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράι- δα του Γιαλού [14Ε]. — Μέλι- σα [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσούχτρα [12Ε]. — Κουτορνίθι [12Ε]. — Ζα- κυνθινό Μενεξεδάκι [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έ-

κατον: Ρασπουτίν, Περιπλοκάς, 'Αβροπούπουλη, 'Ανεμώνη του Βουνού, Μελαχροινή Κυριοπού- λα, Δούκισσα ντέ Σεβρέξ, Με- λαχροινή του Σκέττιν, Νίκος Τσακουμάγκου, Καλαμά, Κυ- ριώτικη Δορκάς, 'Ανδαλουσία, Γασκωνός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκα- τον: Τζών Π. Μανιατόπουλος, 'Ηρωϊκόν Λάβαρον, 'Ερείκη, 'Α- κουρόδιτο Ρολόι, Αιγυπτιοπού- λα, Κύνειον 'Ασμία, 'Αλεξαν- δρινό Διαπλάσσοπουλο, 'Αναγε- ννηθείσα 'Ελλάς.

Στό έρχόμενο τ' Αποτελέσμα- τα τών λοιπών 'Αγωνισμάτων και τά Γενικά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 δδός Εφραίμίδου τήν 28 'Οκτωβρίου 1929.

ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ με τί άνυπομονη- σία, με τί αγωνία, θά περιμένετε τώρα τό έρχόμενο φυλλάδιο, για να μάθετε τους Νικητάς του Πεντα- θλου! Μή βιασθήτε όμως να τους ανακηρύξετε οςτε από τ' αποτελέ- σματα μόνο των τριών 'Αγωνισμά- των που δημοσιεύονται σήμερα. Εί- ναι ακόμη άλλα δυό. Μόνο υποψή- φιος μπορείτε να βρήτε. 'Αλλά κανένα βέβαιο. Γιατί, κατά τήν πα- ροίμα από άκοιμης συνήθως στις έκλογές, «ή νύχτα βγάξει πίσωπο- κι' ή αυγή μητροπολίτη». Λοιπόν περιμένετε. . .

Η Πρόσκληση για τήν ανανέωση της συνδρομής, με τά Νέα του 1930, θα δημοσιευθή στο 50ο φυ- λλάδιο. 'Αλλά καθώς σας είπα και στο προηγούμενο, δεν έχετε ανάγκη να ιδήτε πρώτα αυτά τά. . . τυπι- κά. Ούτε ή συνδρομή μου θαύτηθ, ούτε μπορείτε ναχτε άμφιβολία ότι κι' ο τόμος μου του 1930 θα είναι άντάξιος κι' άνωτερος του πε- ριμένου. Όσοι εύκολόνοσθε λοιπόν, μπορείτε να κάμτε από τώρα τήν ανανέωση της συνδρομής σας. Πό- σες άλλωστε έβδομάδες μάς χωρί- ζουν ακόμα από τις 30 Νοεμβρίου που λήγει; Και καθώς έξορμω, ή έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τό πρώτο καθήκον του καλού συνδρομητού. Δεύτερο έρχεται τό Εσπάζθωμα, που κι' αυτό οας πα- ρακαλώ μόν τ' εγχαΐτε. . .

Και τώρα — τί θα λέγατε για τρεις μικρούς... άεροπόρους, που πά- νε με τό άερόπλοιο τους στο... Βό- ρειο Πόλο; . . . 'Εξοχο, έ; . . Λοι- πόν, μου έφεραν ένα νεώτατο γαλ- λικό μυθιστόρημα για παιδιά, που έχει αυτή τήν υπόθεση. Θα τό δια- βάσω, κι' άν τό βρω ώραιο και κα- λογραμμένο όπως τό θέλω, αυτό θα προτιμήσω από κάθε άλλο. Μοντέ- ρο πράγμα, βλέπετε' μυθιστόρημα τό αιώνας μας, της εποχής μας. . .

Η **Νέμεσις** μου έστειλε 100 δραχμές για τις Παιδικές 'Εξοχές. Τις έχω στη διάθεσή της κι' ως στείλ η ή ως έρθη να τις πάρη. Γιατί δεν θα κάμω έρωνο γι' αυτό τό σκοπό, ούτε, προς τό παρόν το- υλάχιστο, για κανέναν άλλο. Δεν είναι, βλέπετε, πολυάριθμο τό προ-

σωπικό στο γραφείο μου κι' έχει τόση εργασία, προπάντων αυτό τό καιρό, ώστε θάταν αδύνατο να έπαρξω. Θα ήπτε: τί ερ- γασία άπαιτεί ένας έρωνος; 'Ω, μεγάλη! Νά έγγράφονται οι είσ- φορές, να δημοσιεύονται Δελτία, να κρατούνται λογαριασμοί, να γί- νονται έξελέγξεις, και πάει λέον- τας. Φυσικά, άν ήξερα ότι μπορού- σε να μαζευθούν 50, 100 χιλιάδες δραχμές, θα τόκανα εύχαριστώ. 'Αλλά να φορτωθώ τόσο μπαλά για 2—3 χιλιάδες, είναι άμαρτία! Θέ- λετε να βοηθήσετε τά φτωχά παι- διά; Στείλετε τήν εισφορά σας απ' εύθείας σέο Πατριωτικό 'Ιδρυμα, δδός Λυκαβητού. 'Εκεί είναι τό γραφείο που έχει αυτή τή δουλειά.

Στό κομμάτι της **Πανταγού Πα- ρών**, που δημοσιεύθηκε τελευταία στη Σ. Σ. Σ., τά όνόματα των δυό 'Αραπάδων τυπώθηκαν λανθασμένα: ο ένας είναι 'Αμπτου κι' ο άλλος Μουγκιάν. 'Αλλά ποιος φταίει; Τά ξενικά αυτά όνόματα πρέπει να γράφονται καθαρά, γράμμα-γράμ- μα. Γιατί όταν τό υ. π.χ. είναι οά ν, που έξω έγω άν πρέπει να δια- βάσω 'Αμπτου ή 'Αμπτον; — Η ι- δια άπαντά στον **Άεροπόρο** (ε- δικα μ' ένα ποίημά του στη Σελίδα), ότι όση γραφική όμορφια κι' άν έχη ή Αιγυπτιακή με τό Νείλο της, δεν μπορεί να συγκριθί με τήν ο- μορφιά της 'Αττικής και των βου- νών της. Γι' αυτό είναι δικαιολο- γημένη που ή 'Αθήνα τήν τράβηξε τόσο πολύ, ώστε κοντεύει να ξεχά- ση τήν 'Αλεξάνδρεια. ('Αλήθεια, **Πανταγού Παρών**, ο κ. Σ. ήθελε να σ' έδωπε, να σου πη για κάτι που τό έστειλες.)

Η **Λύα Μάρα** είναι πολύ εύτυ- χής που κάθε μέρα λαβαίνει τετρα- δια Μ. Μυστικών και κάρτες από Διαπλάσσοπουλα, και κάθε φορά μ' εύγνωμονεί, γιατί άν δεν ήμουν έγω, δεν θα είχε άλληλογραφία με τόσα καλά παιδιά. Της έστειλα τό γρηγορότερο τά τετραδιά που ζή- τησες. Τό **Γενά ΣΑΣ**, για τό όποιο μ' έρωτά, είναι άγόρι. Αυτό άλ- λωστε — για να ξέρη, — θα μπορού- σε να τό ιδί φάγοντας στις Έγκρι- σεις, όπου κάθε ψευδώνυμο άγοριού συνοδεύεται μ' ένα α. και κάθε κο- ρισσιού μ' ένα κ.

Συμφωνώ κι' έγώ, **Κρυφή 'Α- γάπη**, πως ή μαγειρική είναι πολύ χρήσιμο πράγμα, και κανείς καλά που καταγίνεσαι και, σ' αυτή, Δε- βάσας τήν αϊτήσή σου στον κ. Σ. Θα ήθελε πολύ να σ' εύχαριστή- ση, — που αυτό θάταν και μιά εύχα- ρίστηχη δική του, — αλλά δεν έχει ούτε μιάς στιγμής καιρό. Διάβαζε λοιπόν τις 'Επιστολές' του που τις γράφει για όλους, και φαντάζο- νται καθεμιά είναι γραμμένη μόνο για σένα. Έπειτα γράφε σε μένα τις έντυπώσεις σου, τις σκέψεις σου, τις άπορίες σου. Θα τού τις λέω, θα σου διαβάζω τήν άπάντησή του κι' έτσι θάνα τό ίδιο οά νάλληλο- γραφής μαζί του.

Μ' αυτό άκριβώς, **Κυριανή Μούσα**, πρέπει να λές στις φίλες σου που νομίζουν πως «μεγάλω- σαν»: αφού στο σπίτι σου μαλλώ- νεις με τους γονείς σου ποιά να πρωτοδιαβάση τό φυλλάδιό μου,

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έ-

κατον: Ρασπουτίν, Περιπλοκάς, 'Αβροπούπουλη, 'Ανεμώνη του Βουνού, Μελαχροινή Κυριοπού- λα, Δούκισσα ντέ Σεβρέξ, Με- λαχροινή του Σκέττιν, Νίκος Τσακουμάγκου, Καλαμά, Κυ- ριώτικη Δορκάς, 'Ανδαλουσία, Γασκωνός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκα- τον: Τζών Π. Μανιατόπουλος, 'Ηρωϊκόν Λάβαρον, 'Ερείκη, 'Α- κουρόδιτο Ρολόι, Αιγυπτιοπού- λα, Κύνειον 'Ασμία, 'Αλεξαν- δρινό Διαπλάσσοπουλο, 'Αναγε- ννηθείσα 'Ελλάς.

Στό έρχόμενο τ' Αποτελέσμα- τα τών λοιπών 'Αγωνισμάτων και τά Γενικά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 δδός Εφραίμίδου τήν 28 'Οκτωβρίου 1929.

ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ με τί άνυπομονη- σία, με τί αγωνία, θά περιμένετε τώρα τό έρχόμενο φυλλάδιο, για να μάθετε τους Νικητάς του Πεντα- θλου! Μή βιασθήτε όμως να τους ανακηρύξετε οςτε από τ' αποτελέ- σματα μόνο των τριών 'Αγωνισμά- των που δημοσιεύονται σήμερα. Εί- ναι ακόμη άλλα δυό. Μόνο υποψή- φιος μπορείτε να βρήτε. 'Αλλά κανένα βέβαιο. Γιατί, κατά τήν πα- ροίμα από άκοιμης συνήθως στις έκλογές, «ή νύχτα βγάξει πίσωπο- κι' ή αυγή μητροπολίτη». Λοιπόν περιμένετε. . .

Η Πρόσκληση για τήν ανανέωση της συνδρομής, με τά Νέα του 1930, θα δημοσιευθή στο 50ο φυ- λλάδιο. 'Αλλά καθώς σας είπα και στο προηγούμενο, δεν έχετε ανάγκη να ιδήτε πρώτα αυτά τά. . . τυπι- κά. Ούτε ή συνδρομή μου θαύτηθ, ούτε μπορείτε ναχτε άμφιβολία ότι κι' ο τόμος μου του 1930 θα είναι άντάξιος κι' άνωτερος του πε- ριμένου. Όσοι εύκολόνοσθε λοιπόν, μπορείτε να κάμτε από τώρα τήν ανανέωση της συνδρομής σας. Πό- σες άλλωστε έβδομάδες μάς χωρί- ζουν ακόμα από τις 30 Νοεμβρίου που λήγει; Και καθώς έξορμω, ή έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τό πρώτο καθήκον του καλού συνδρομητού. Δεύτερο έρχεται τό Εσπάζθωμα, που κι' αυτό οας πα- ρακαλώ μόν τ' εγχαΐτε. . .

Και τώρα — τί θα λέγατε για τρεις μικρούς... άεροπόρους, που πά- νε με τό άερόπλοιο τους στο... Βό- ρειο Πόλο; . . . 'Εξοχο, έ; . . Λοι- πόν, μου έφεραν ένα νεώτατο γαλ- λικό μυθιστόρημα για παιδιά, που έχει αυτή τήν υπόθεση. Θα τό δια- βάσω, κι' άν τό βρω ώραιο και κα- λογραμμένο όπως τό θέλω, αυτό θα προτιμήσω από κάθε άλλο. Μοντέ- ρο πράγμα, βλέπετε' μυθιστόρημα τό αιώνας μας, της εποχής μας. . .

Η **Νέμεσις** μου έστειλε 100 δραχμές για τις Παιδικές 'Εξοχές. Τις έχω στη διάθεσή της κι' ως στείλ η ή ως έρθη να τις πάρη. Γιατί δεν θα κάμω έρωνο γι' αυτό τό σκοπό, ούτε, προς τό παρόν το- υλάχιστο, για κανέναν άλλο. Δεν είναι, βλέπετε, πολυάριθμο τό προ-

σωπικό στο γραφείο μου κι' έχει τόση εργασία, προπάντων αυτό τό καιρό, ώστε θάταν αδύνατο να έπαρξω. Θα ήπτε: τί ερ- γασία άπαιτεί ένας έρωνος; 'Ω, μεγάλη! Νά έγγράφονται οι είσ- φορές, να δημοσιεύονται Δελτία, να κρατούνται λογαριασμοί, να γί- νονται έξελέγξεις, και πάει λέον- τας. Φυσικά, άν ήξερα ότι μπορού- σε να μαζευθούν 50, 100 χιλιάδες δραχμές, θα τόκανα εύχαριστώ. 'Αλλά να φορτωθώ τόσο μπαλά για 2—3 χιλιάδες, είναι άμαρτία! Θέ- λετε να βοηθήσετε τά φτωχά παι- διά; Στείλετε τήν εισφορά σας απ' εύθείας σέο Πατριωτικό 'Ιδρυμα, δδός Λυκαβητού. 'Εκεί είναι τό γραφείο που έχει αυτή τή δουλειά.

Στό κομμάτι της **Πανταγού Πα- ρών**, που δημοσιεύθηκε τελευταία στη Σ. Σ. Σ., τά όνόματα των δυό 'Αραπάδων τυπώθηκαν λανθασμένα: ο ένας είναι 'Αμπτου κι' ο άλλος Μουγκιάν. 'Αλλά ποιος φταίει; Τά ξενικά αυτά όνόματα πρέπει να γράφονται καθαρά, γράμμα-γράμ- μα. Γιατί όταν τό υ. π.χ. είναι οά ν, που έξω έγω άν πρέπει να δια- βάσω 'Αμπτου ή 'Αμπτον; — Η ι- δια άπαντά στον **Άεροπόρο** (ε- δικα μ' ένα ποίημά του στη Σελίδα), ότι όση γραφική όμορφια κι' άν έχη ή Αιγυπτιακή με τό Νείλο της, δεν μπορεί να συγκριθί με τήν ο- μορφιά της 'Αττικής και των βου- νών της. Γι' αυτό είναι δικαιολο- γημένη που ή 'Αθήνα τήν τράβηξε τόσο πολύ, ώστε κοντεύει να ξεχά- ση τήν 'Αλεξάνδρεια. ('Αλήθεια, **Πανταγού Παρών**, ο κ. Σ. ήθελε να σ' έδωπε, να σου πη για κάτι που τό έστειλες.)

Η **Λύα Μάρα** είναι πολύ εύτυ- χής που κάθε μέρα λαβαίνει τετρα- δια Μ. Μυστικών και κάρτες από Διαπλάσσοπουλα, και κάθε φορά μ' εύγνωμονεί, γιατί άν δεν ήμουν έγω, δεν θα είχε άλληλογραφία με τόσα καλά παιδιά. Της έστειλα τό γρηγορότερο τά τετραδιά που ζή- τησες. Τό **Γενά ΣΑΣ**, για τό όποιο μ' έρωτά, είναι άγόρι. Αυτό άλ- λωστε — για να ξέρη, — θα μπορού- σε να τό ιδί φάγοντας στις Έγκρι- σεις, όπου κάθε ψευδώνυμο άγοριού συνοδεύεται μ' ένα α. και κάθε κο- ρισσιού μ' ένα κ.

Συμφωνώ κι' έγώ, **Κρυφή 'Α- γάπη**, πως ή μαγειρική είναι πολύ χρήσιμο πράγμα, και κανείς καλά που καταγίνεσαι και, σ' αυτή, Δε- βάσας τήν αϊτήσή σου στον κ. Σ. Θα ήθελε πολύ να σ' εύχαριστή- ση, — που αυτό θάταν και μιά εύχα- ρίστηχη δική του, — αλλά δεν έχει ούτε μιάς στιγμής καιρό. Διάβαζε λοιπόν τις 'Επιστολές' του που τις γράφει για όλους, και φαντάζο- νται καθεμιά είναι γραμμένη μόνο για σένα. Έπειτα γράφε σε μένα τις έντυπώσεις σου, τις σκέψεις σου, τις άπορίες σου. Θα τού τις λέω, θα σου διαβάζω τήν άπάντησή του κι' έτσι θάνα τό ίδιο οά νάλληλο- γραφής μαζί του.

Μ' αυτό άκριβώς, **Κυριανή Μούσα**, πρέπει να λές στις φίλες σου που νομίζουν πως «μεγάλω- σαν»: αφού στο σπίτι σου μαλλώ- νεις με τους γονείς σου ποιά να πρωτοδιαβάση τό φυλλάδιό μου,

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έ-

κατον: Ρασπουτίν, Περιπλοκάς, 'Αβροπούπουλη, 'Ανεμώνη του Βουνού, Μελαχροινή Κυριοπού- λα, Δούκισσα ντέ Σεβρέξ, Με- λαχροινή του Σκέττιν, Νίκος Τσακουμάγκου, Καλαμά, Κυ- ριώτικη Δορκάς, 'Ανδαλουσία, Γασκωνός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκα- τον: Τζών Π. Μανιατό

ήλικία ; — «Ο θάνατος του μικρού άρρώστου» του **Ουρανίου Τόξου**. Περιγραφή καλή. «Αλλά σκληρές τό-σο τραγικές θέλουν εξαιρετική τέ-χνη για να περασταθούν όπως πρέ-πει. Κι' ο σκληρός και ρεαλιστικός αυτός τόνος δεν θα ήταν κατάλλη-λος για τους αναγνώστες της Σε-λίδας μας. Το άλλο, «Ο σκληρό-τερος θάνατος», εγκρίνεται. — «Μιά σύγχυση» του **Γεωργίου Άβερωφ**. Δεν το βρίσκω αρκετά ενδιαφέρον. Προπάντων όμως η γλώσσα του εί-ναι καθαρεύουσα πολύ σχολαστική. — «Ονειροπόλημα» της **Άγριοστριαν-ταφυλλιάς**. Το γράψιμο είναι κα-λό, αλλά τα νοήματά του πολύ κοινά και συνεπιθεμένα. — Τά ίδια ακριβώς έχω να πω και για το «Κα-λό σχολείο» της **Αύρας του Πα-ρασσητικού**. Είναι πάρα πολλά τα κομμάτια που λαβαίνω με τα ίδια αυτά θέματα και τις ίδιες ιδέες. Δεν μπορώ να δημοσιεύω παρά μόνο τα καλύτερα απ' αυτά, αλλιώς η Σελίδα μας θα γινόταν μονότονη. — «Αγαπώ» του **Κρινάκι**. Είν' ένα ωραιότατο ποίημα. Άλλά είναι γραμμένο τό μισό ο' ένα μέτρο και τό μισό ο' άλλο, κι' αυτό τό κατα-στρέφει. — Θα εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της : **Μικρήν Άρτίστην** (που τώρα βρίσκεται στο «κλεινόν Άστυ», στο Άρσάκειο, τόσο κοντά μου! τί χαρά!) **Ταρζάν** (που πρώ-τος-πρώτος ανανεώνει τη συνδρομή του και τό ψευδώνυμό του για τό 1930· τόν ευχαριστώ πολύ για τη μεγάλη αυτή προθυμία.) **Άγριο-γυατα** (είσαι πολύ δικαιολογημένη· τώρα ελπίζω να μου γράψης πιο ταχτικά· ο κ. Π. έβγινε καλά και ο' ευχαριστώ για τό ενδιαφέρον.) **Ντολορέζ ντελ Ρίο** (για τό κομ-μάτι σου βλέπεις σήμερα στη σχε-τική στήλη· να τό ξαναγράψης και να μου τό στείλγης όταν θ' αρχί-σω πάλι να δέχομαι.) **Έφρηβον Έλληνα** (ευχαριστώ για τά καλά λόγια· όφείλεις ακόμη όρ. 10,80.) **Τοάμπερλιν** (θα είδες ότι σου ά-πότητησα στο άλλο· μ'ήν άνυπομο-νής και μ'ή στενοχωριέσαι άδικα· να βλέπης πάντα την ήμερομηνία της αλληλογραφίας μου και νάχγης όπ' έφει σου τό «κύμα»...) **Μπε-τόβεν** (σου έστειλα τό βραβείο σου.) **Δόν Ζοτάν** (πώς δεν σε βάζω στην Άλληλογραφία ; δεν θυμώμαι να με ρώτηγες ποτέ τίποτα και να μ'ή σου άπαντήσω· ούτε έχω άμφιβολία πώς είσαι ένας από τους πιο κα-λούς μου φίλους.) **Ισπανιόλαν** (βραβείο έστειλα.) **Φανφάν λα-Τουλπ** (είδες ότι δημοσιεύθηκε· είχε αναβληθεί από έλλειψη χώ-ρου· συμβαίνει κι' αυτό καμιά φο-ρά...) **Άργυρόπουλον** (τά έλαβα· ή Άθήνα είναι καλά· το λάχιστο δεν βρέχει όπως εκεί.) **Αύραν του Παρασσητικού** (έχει καλώς.) **Χαρ. Σπυρόπουλον, Μικρομέγαλην, Μικρόν Άθηναϊον** κτλ. κτλ.

Πούπουλο, Άγνωστην, Άν-θούλαν Χερσοβασιλή, Γόησαν των Άθηνών, Λυγαριάν (έστειλα.) **Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 27 Οκτωβρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.**

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 246ου Διαγωνισμού. Το φύλλαδιόν τοούτο αι λύσεις είναι δι-κταί μέχρι της 2 Ιανουαρίου.

703. Δεξιόγριφος

Γράμμα με χρόνο
Τυχαία έγώνεται
Και νά, μεγάλο
Πουλί άνυψώνεται.
Ιωάννης Πούλιος

704. Στοιχειόγριφος

Με τά εξη μου άν μάφήσης,
Είμαι μυρηκαστικό·
Τά δυό πρώτα μου άν σβύσης,
Φροϋτο στόν πληθυντικό.
Μπλε Μαζούρκα

705. Μεταγραμματισμός

Γνωρίζω εγώ τό μέλλον,
Άπειραχτος άν μείνω,
Όπως και τό παρόν.
Μου άλλαζεις τό καπέλλο ;
Ό ύπατος θα γίνω
Ευθύς τών ποιητών !
Μπλε Μαζούρκα

706. Δημώδες Αίνιγμα

Μακρός, μακρός καλόγερος
Και πήττα ή κεφαλή του.
Μπλε Μαζούρκα

707. Έλιξ

Σ*****Σ

Άρχίζομεν από τόν σταυρόν και τελειώνομεν εις τό Σ, άκο-λουθούντες τάς γραμμάς της έ-λικας. Κάθε γραμμή είναι μία λέξις, ώστε τό σχήμα έχει έν ο-λω ένδεκα : Σύνδεσμος, πρόθε-σις, έπίρρημα, σύνδεσμος, πόλις της Ήπειρου, ήπειρος, πτηνόν, νομοθέτης, ποταμός της Θράκης, οιδάνιον σώμα, άρχων της Ιου-δαίας. Ιωάννης Πούλιος

708. Κρυπτογραφικόν

12345627 = Πόλις ελληνική.
23547 = Πτηνόν.
321127 = Άγιος.
4125425 = Πόλις τουρκική.
54527 = Αρχαίος βασιλεύς.
632527 = Βασιλικόν.
7414527 = Νήσος του Αίγαίου.
Ιωάννης Πούλιος

709-713. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμμα-τος εκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του άυ-του, να σχηματισθούν άνευ ά-ναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέ-ξεις :

Παύλος, Άρης, τρόμος, βύας, νέος. Ιωάννης Πούλιος

714. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν ελληνικην νήσον, τά δε δεύτερα γράμματα όμηρικην βασιλίσαν : 1, Ουράνιον σώμα· 2, Άγριον ζώον· 3, Πόλις της Άττικής· 4, Μέρος του λόγου· 5, Ποταμός της Ευρώπης.

Ιωάννης Πούλιος

715. Έλλιποσύμφωνον

αε - α - αιά - εει - ο - ε
(Λόγια του Χριστού).
Ιωάννης Πούλιος

716. Γρίφος

ΥΟ	ΥΟ	τιν	τιν
άφη		τε	
ΥΟ	ΥΟ	τιν	τιν
		τιν	
		πλυ	+
		Ιωάννης Πούλιος	

Διά τούς Γαλλομαθείς

717. Chiffre

12345467182 = Pays d'Asie
262 = Saison
341126 = La cime
482 = Oisean
54112 = Fruit
671832 = Fleuve
7382 = Continent
81546 = Contribution
Κόκκινη Μιραμπέλ

718. Restauration

A la porte de sa ferme le fermier a cloué une pancarte. Pendant la nuit, un mauvais plaisant vient et noirsit huit lettres de l'inscription. Pouvez-vous la restaurer?

RENE = A D =
AU = H = N

Κόκκινη Μιραμπέλ

[Άπό επαινεθείας Συλλογής της Μεγάλης Τάξεως εις τόν 239ον Διαγωνισμόν.]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 32

492. Άνάγασσον (ανά, γάρ, σόν.) — 493. Σικάγο (σύ κάγώ.) — 494. Ρόδος-όδός. — 495. Χάρος-φάρος. — 496-497.

Π	Υ	Θ	Ι	Α	Δ	Ρ	Α	Μ	Α
Υ	Δ	Ω	Ρ		Ρ	Ω	Μ	Η	
Θ	Ω	Σ			Α	Μ	Α		
Ι	Ρ				Μ	Η			
Α					Α				

498. ΣΠΑΡΓΗ (πατήρ, άρπα, ράπτης, τάπης, ήπαρ.) — 499-503. Μετοχή, άγροικία, αλλοιώνω, έ-πικοπίς, λεία. — 504-507. Νέρων, Νέδων, γέρον, Γέλων. — 508. Έν έν είναι πρόθεσις (ι έν ιν, επ ρω, θ' ές ις.) — 509. RHONE 510. On aime HAMAC donner au so- OMEGA leil et recevoir NAGER à l'ombre. ECART

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώσουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τό έξοδον να τό υπενθυμίζω στόν καθέ-να ιδιαιτέρως. Η έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά-στοιχεία όρ. 6 τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-ξις, με παχα δε στοιχεία λεπτά 70 κα-θ με κεφαλαία όρ. 1.

Ό χωριστός στίχος όρ. 3.
Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΚΘ' — 968)

Λ αβών όλίγας άπαντήσεις, έρωτώ: Όσο μετέσχητε του πρώτου Διαγωνισμού μου θέλετε να επιστρέψω τετραδιάκι κα-θ συμμετοχήν ή να δώσω (αν 5ον) 6ον) βρα-βεία ; Η πλειοψηφία νικά. ΛΥΣΟΚΑΡΤΟ

(ΚΘ' — 969)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

ΣΥΝΗΧΕΙΑ : Γεωπόνος — Παπαχαρίζανου. Ίθωμη — Κουντούρη. Πιπταρίκος — Α-λεξιάδης. Νοστιμούλης — Αλεξάνδρου. Δω-ρα — Ανθή — Καρόρη. Αήμιτος Γελετο-ποιός — Μαλαμής, Γρελλό Φοιτητάκι — Κων-σταντινόπουλος, Φλώρης Ουράνης — Δημά-δης. Αποκαλύψων : Έκτωρ

(ΚΘ' — 970)

Ε ξεδόχη την 15 Οκτωβρίου, στα Τρί-καλα, «ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ» δεκαπενθήμερο παιδικό περιοδικό. Συνδρομή : έτήσιος 25 δραχμαί. Υποστηρίξατε.

Τρικκαλινός

(ΚΘ' — 971)

Α νταλλάσσω γραμματόσημα. Ζητώ ελληνικά διάφορα παλαιά και νέα. Έ-ναντι έχάστου ελληνικού στέλλω πέντε ω-ραία ξένα. Δίσις : Μίμης Παγώνης, 6δός Μπενάκη 106, Άθήναι.

(ΚΘ' — 972)

«Η ΣΥΝΔΕΛΦΩΣΙΣ»

Πατριόπουλα ες, ιδρύθη Σύλλογος στην πόλη μας, με τό άνω όνομα. Υποστη-ρίζατέον. Έχει τούς καλλιτέρους σκοπούς. Δίσις : Βασίλειον Κατσούδαν, Πόστ Ρε-στάντ, Πάτρας.

(ΚΘ' — 973)

Α νταλλάσσω κάρτες κινηματογραφικών αστέρων με όλους-ες. Στείλτε πρώτοι : Mr G. Sitaras, Gedik Pacha, Divan Al Djadessi No 52, Stamboul — Turquie.

Έφρηβος Έλληνα

(ΚΘ' — 974)

Λ ευκή Μαρκισσία, εξηγήσου καλύτερα, δε σε καταλαβαίνω. Έφρηβος Έλληνα

(ΚΘ' — 975)

Ε ΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ

Γ' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

1) Ποία πόλις της Ελλάδος δεν περπα-τεί ; (5-Β). — 2) Ποία πόλις της Ελλάδος έ-χει τρία μόνο καλά ; (3-Β). — 3) Ποία χω-ρα της γης μας έχει να μη πατούμε στη με-ση ; (7-Β). — 4) Λύκος έρωγες πόδα πο-βάτω, ό δε ποί τον αλγός ; ποία ή έν νοία ; (Β-10). Ό συναβροίζων τούς περισ-σότερους διαθωμούς λών τάς άνω άσκή-σεις λαμβάνει ως δώρον ένα γυάλινον μελαν-δοχείον πολυτελείας. Συμμετοχή 0,10 δραχμ-ών πέντε. 5). Προθεσμία μέχρι 30/11/29. Δίσις : Ένωσιν Έλληνοπουλών, Εάσθην. Περι-μένομεν άπ' όλων-ες, ιδίως άπ' έσάς, να υπο-στηρίξουν στόν Β' Διαγωνισμό

(ΚΘ' — 976)

Δ ιαπλασάπουλα ες, σας ευχαριστώ για τό τετραδιάκι. Έστειλα σ' όλους. Πε-ριμένο και άπ' όλους τούς άλλους. Δίσις (ΚΘ' — 945).

(ΚΘ' — 977)

Α ληλογραφώ και άνταλλάσσω κάρτες θοποίων. Δίσις : Ένωσιν Έλληνοπο-υλών (δια Α) Εάσθην. Αξενιοάστε

(ΚΘ' — 978)

Μ ΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟ, τό Μαγεμένον Βασίλειον κινδυνεύει. Reser-ve thy state and god save thee. ΤΡΕΛΛΟ ΦΟΙΤΗΤΑΚΙ, πώς άπό άλογουμ-ιχθύς ; Συχνάί αι μεταπτώσεις πα-τός μεγαλόσι άνδράσι. ΒΑΣΙΛΕΙΕ ΜΕ-ΚΕΔΩΝ, ύπέρχε ασφρίζεις την άρια τ-Γουλιέλμου Τ'ριέλλ ! Ό Μπετόβεν χρι-ά ! ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Μ Η ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παιδί με-γαία σας, για να έκτελείται άμέ-ως, πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπω-νη ταινία, άπ' αυτές που σας στέλλομεν φύλλο κάθε έβδομάδα.